

BIBLIA ÉS GYÜLEKEZET

2012. október

A Biblia Szövetség folyóirata

XXIV. évfolyam 3. szám

Ára: 350,- Ft

*„MEGISMERTETED VELEM AZ ÉLET ÚTJÁT,
TELJES ÖRÖM VAN TENÁLAD, ÖRÖKKÉ
TART A GYÖNYÖRŰSÉG JOBBODON.”*

(Zsoltár 16,11)

**Családi nap
Pécel, 2012. szeptember**

ÚJULJATOK MEG!

Az idei nyár alaposan próbára tette a természetet és vele együtt az embereket is. A legnagyobb veszélyt nem csupán a természet, de az az ember számára is a kiszáradás jelentette. Sokszor hallhatuk a felhívást, hogy fogyassunk minél több folyadékot, mert szervezetünk folyadékhiánytartása ilyenkor könnyen felborul. Gyakran eszembe jutott, mennyire igaz az apostol megállapítása: „külső emberünk megromol...” (2Kor 4,16), vagy a zsoltaóros panasza: „napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék, magam pedig, mint a fű, megszáradtam” (Zsolt 102,12).

A keresztyén ember azonban azt is tudja és tapasztalja, hogy nemcsak testének kiszáradása veszélyes, de ennél még veszélyesebb lelkének kiszáradása. Mert bizony, lelkileg is ki lehet száradni! A lelki kiszáradás viszont nincs időjárás körülményekhez kötve. Ezért figyelmeztet a Biblia arra, hogy lelkünk és testünk nagy ellensége, aki a „levegőbeli” szellemi hatalmasságok irányítója, sokféle eszközt bevet, hogy rátegye kezét az időnkre, szellemi erőnkre, hogy eltávolítson bennünket attól a Krisztustól, aki az igazi örömet és az életnek is éltető forrása számunkra.

Ha pedig el tudja venni tőlünk az igeolvasás és elmélyülés idejét, ha sikerül megszegényíteni imaéletünket, ha elhítteti velünk, hogy az Igével és Isten népével való szoros kapcsolatunk nem is olyan fontos, mert az önszeretet fontosabb, mint a másokért hozott áldozat, akkor bizony a hívő ember is egykettőre kiszárad. A lelki kiszáradás egyértelmű jele mindig az, hogy elveszítjük lelki éhségünket, nincs igazi örömet, elveszítjük békességünket, mások felé türelmetlenekké válunk, és hétköznapi életünket, családi kapcsolatainkat is fárasztó tehernek érezzük. Ilyenkor a szalmaszál-terhek is mázsások, s egyre gyakrabban mondjuk ki az előttünk álló feladatokra, hogy „nem bírom tovább”, vagy kihívásokra azt, hogy „lehetetlen”. Talán nincs olyan hívő keresztyén ember, aki ne ismerné ezt az egyáltalán nem kívána-

tos lelki állapotot. Még azt is kimondhatjuk, hogy a lelki kiszáradás nem korfüggő, idős és fiatal egyaránt kerülhet ilyen állapotba.

Sajnos az is gyakran előfordul, hogy lelki kiszáradásunknak okait kedvetlenül körülményeinkben véljük megtalálni. Ilyenkor szoktuk azt mondogatni, hogy ha jobb állásom és fizetésem lenne..., ha férjem, feleségem, gyermekem nem úgy viselkedne..., ha nem nyomná vállamat az adósság terhe..., ha a lelkészem jobban prédikálna..., ha a gyülekezet egy kicsit odafigyelne életemre..., ha az Úr nem feledkezne meg rólam..., ha több szerencsém lenne..., akkor más lenne az életemben. Valóban azt gondoljuk, hogy ilyenkor jó helyen keressük lelki kiszáradásunk okát? Ha külső körülményeink az általunk elképzelt módon megváltoznának, akkor megszűnne lelki szárazságunk? Az ilyen találgatásokkal azonban azért kell vigyáznunk, mert minél később ismerjük fel lelki kiszáradásunk igazi okát, annál később fogjuk megtalálni az igazi megoldást, és annál tovább fog tartani ez a nem kívánatos lelki állapot.

De akkor mi a megoldás? Olyan egyszerűen és szépen beszél az igazi megoldásról a Szentlélek, amikor azt mondhatja a prófétával: „Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk...” (Ézs 40, 30-31).

Ez az ige sok hívőt megerősített már. Egyrészt józanító a megállapítása, hogy a legkülönb hívők is megfáradhatnak, kiszáradhatnak, tehát még lelki előjáróink is, sőt, te is, kedves olvasó, megfáradhatsz. Másrészt, amikor az ige a megfáradás igazi okát megnevezi, arra a belső, lelki tényezőre mutat, amely minden kiszáradás oka: ti. az Úrban való bizalom, az Úr Jézussal való mély lelki kapcsolat legyengülésére. Ha viszont ez a hit- és szeretet kapcsolat helyreáll, akkor jön a belső lelki és testi erő. Ezért mondja a prófé-

ta, hogy „akik az Úrban bíznak, erejük megújul.” Azért újul meg, mert a hívő ember egyetlen öröm- és erőforrása Jézus Krisztus személyében van! Ha valaki ezt nem veszi komolyan, lépten-nyomon ki fog száradni lelkileg. Mivel a világ fiai nem ismerik ezt a Krisztusforrást, ezért isszák az energia italokat, fejlesztik belső erőiket, tanulják nagy bőszen a belső energiák felszabadításának pszichotechnikáját, egyéni és csoport tréningek sokaságától várják megújulásukat. Sajnos egyre több keresztyén közösség is ezt az utat választja. Láthatjuk az eredményét is!

A Biblia, mind az Ó-, mind az Újtestamentumban, a lelki kiszáradásból való gyógyulás útját a megújulásban nevezi meg: „Megújuljatok a ti elmétek lelke szerint” (Ef 4,23). Ugyanerre szólítja fel Pál apostol a római hívőket is: Rm 12,2. A megújulás minden esetben azt jelenti, hogy az Úr Jézussal való kapcsolat csatornáit kell megtisztítani és helyreállítani életünkben. Ezt a belső, lelki kapcsolatot kell tehát megvizsgálnunk, és tudatosan ellenőriznünk.

Újságunk jelen számában szeretnénk egy kicsit részletesebben is rámutatni a megújulás lényegére és azokra a területekre, ahol az Úrral való kapcsolatunk és közösségünk a leghamarabb károsodik. Komolyan kell vennünk, hogy a hívő keresztyén ember legnagyobb kincse Krisztus személye. Ő a mi öröm-, erő-, és békeforrásunk, gyógyítónk, igazságunk, feltámadásunk és örökéletünk. Megújulást, új szárnyalást is csak ő tud adni. Olyan sokatmondó vigasztalás a megfáradt hívő ember számára az, hogy a Biblia számtalan helyen ír a naponkénti megújulás feladatáról és lehetőségéről. Nem kell tehát senkinek a lelki kiszáradás állapotában maradnia, ahogy egyik közismert lelki énekünk is tanítja: „Minden nap új lapot kezdhettek, újat ír rá Isten ujsza, új éneket énekelhettek, újra, meg újra, meg újra!”

Dr. Sípó Ete Álmos / Tápiószéle

IDŐSZERŰ MÉG A TIZED?

A kérdés részletes kibontásához lásunk először néhány alapvetést!

1.) Tizedet kétféle indíttatásból adnak hívó vagy vallásos emberek:

– fogadásból, amikor nagy bajban vannak (Jákób az 1Móz 28,22-ben), amit vagy megtartanak, vagy sem. Az is lehet, hogy megtartják bár, de csak lelki kényszer alatt, így törvényeskedő lelkület szerint járnak el;

– hálájuk kifejezéséeként, ez esetben az adakozás a lelki élet cselekedete, ami számunkra is példa, azaz hívó tradíciót követünk, amit így örököltünk szüleinktől, szent szokásként vettük azt át.

2.) Figyelembe veendő, hogy tizedadással nem lehet előbbre rukkolni a hívóságban, ahogyan azt a farizeus gondolta (Lk 18,12). Nem ad esélyt a jó pont gyűjtésére. Tehát ne ilyen lelkülettel adjunk tizedet!

3.) A mózesi tized nem kötelez minket, mert a zsidó nép vallási és polgári rendeletei közé tartozott. Ha mégis azt akarnánk követni, jóval többet kellene adnunk, hiszen a tized mellett sok más adó is volt: az emberek és tiszta, hímnemű állatok elsősülöttét, a szántóföld, a gyümölcsfák első termését kellett átadni, vagy pénzben megváltani, és a templomadót is kellett fizetni. A mai szekularizált társadalmakban a kétféle adózás már különvált, a polgári adók nem a papságon (egyházon) keresztül épülnek be a társadalomba. A papokat nem az állam tartja el. Tehát a mózesi, zsidó istenkirályság (theokrácia) ideje lejárt. Mi nem a mózesi rendelkezés szerint adunk tizedet.

4.) Tizedfizetésre intő rendelkezést az Újszövetségben sem találunk. Az evangélisták és az apostolok sem írtak erről. A mai keresztyénység számára nem található közvetlen bibliai utalás a tizedre. Ábrahám tizedet adott, de csak egyszer, s akkor sem a magáéból. Jákóbnál csak azt jegyezték fel, hogy megígérte, hogy tizedet ad. A mózesi törvények előírták, de azok már beteljesedtek, elmúltak, nem érvényesek. Malakiás könyve említi, de ez még a mózesi papi és állami berendezkedésben íródott. Az Újszövetség megemlíti Ábrahám tizedadását

(Zsid 7), de nem teszi kötelezővé, még csak nem is ajánlja a gyülekezetnek. Mint történelmi példát említi, annak megmutatására, hogy milyen nagy volt Melkisédek, és mennyivel nagyobb Jézus Melkisédeknél, aki felülírta az ószövetségi papságot és mindazt, ami ahhoz tartozott, még a tizedet is. Mindezek ellenére nem jelenthetjük ki, hogy teljesen hiányzik a tizedadás bibliai megalapozása, hanem azt kell mondanunk, hogy Isten Lelke másként vezet ebben a kérdésben. Nem az említett ígék nélkül, hanem az ige más szabályaival. Nem a törvény, a kötelezés, hanem a szabadság által. Nem szorít a tizedfizetés törvénye alá, hanem felszabadít az Isten országa számára történő adásra.

TÜRMEZEI ÉRZSÉBET HIT ÉS SZERETET

A. Tholuck után németből

Szüntelen vesz a hit.
Átveszi Isten ajándékait:
égen-földön a legszebbeket.
Mind a mienk lehet!

A szeretet meg szíjjelosztja,
amit a hit adott nekünk.
Milyen boldog változatosság,
amiben, keresztyének, élhetünk!

5.) Ugyanis a hívó élet tulajdonsága az adakozás, az adakozó lelkület. Az ember odaszánja magát Istennek testestül-lelkestül: idejét, erejét, pénzét. Ez az odaszánás alapja a tizedfizetésnek, és annál még többnek is. Persze csak akkor, ha ez valóság, ha a hívó ember elkülöníti anyagi javaiból Isten országának építésére azt a részt, amivel konkrét módon szolgál. Ad a gyülekezetnek, a misszió számára, a rászorultaknak. A Heidelbergi Káté a szombatnap megszentelésével kapcsolatosan már az örök szombat megkezdéséről beszél, aminek része az, hogy „keresztyénhez illően alamizsnálkodjon” (H.K.103. k.-f.)

6.) Ezért a kialakult szokás szent, a tizedfizetés lelki alapokon nyugszik, és lelkileg kötelez minket legalább tizedrészben, de sokkal inkább a teljesség-

ben: önmagunkat kell az Úrnak odaadni, hogy ő tegyen velünk és anyagi javainkkal is úgy, amint neki tetszik. Ezek a lelki alapok Isten igéjében vannak lefektetve, ezért mondhatjuk, hogy a tizedadásnak megvannak a bibliai alapjai.

7.) Kívánatos, hogy legyen rendszer a hívó ember életében, kegyesség-gyakorlásában, Isten előtti pénzkezelésében.

8.) A tized adásában a hívó embernek Isten iránti bizalma nyilvánul meg. Nem egyszerű feladat a szüntelen adakozás, de az Istenbe vetett bizodalom hordozza az adakozót, miszerint az Úr, amint eddig, majd ezután is gondviselője lesz.

A fenti alapvetést is figyelembe véve válaszoljunk meg néhány fontos kérdést!

Időszerű még a tized?

Néhány évtizede már, hogy részt vehettem egy nemzetközi konferencián, ahol az adományok begyűjtésekor közös éneklés volt. Később a program amerikai vezetője megkérdezte tőlünk: Tudjátok, miért énekeltek adakozás közben? Azért, hogy ne éreztétek azt a nagy fájdalmat, amit az adakozás jelent.

Sokaknak szorul össze a szíve ma is a fájdalomtól, amikor az adakozásról, s még inkább, ha a tizedről van szó. Távol áll tőlük az a fogadalom, amit Jákób tett: ha az Úr lesz velem, és visszahoz engem, akkor tizedet adok neki mindentől (1Móz 28,20-22). Nem Jákób találmánya a tized adása, már előtte is ismert volt. Eszébe jutott, hogy nagyapja, Ábrahám is adott tizedet.

Embernek vagy Istennek adunk tizedet?

A történet szerint Ábrahám, akit akkor még Ábrámnak hívtak, látszólag embernek adott tizedet. Ábrahám Kánaánban élt, és igen tekintélyes pásztorfejedelem volt. Elismert ember¹. Egy ilyen méltóságú személy miért adott tizedet egy másik embernek? Azért, mert az, akinek tizedet adott, nála nagyobb méltóság volt. Nyilvánvaló, hogy a kisebb ad tizedet a nagyobbaknak (Zsid 7,4). Melkisédeknek adott tizedet, akire felnézhetett, mint akit különleges tisztelet és tekintély övezett. Egyrészt mert király, másrészt Isten városának királya² volt:

– Sálem királya: a shalom szó békét jelent. Ő, tehát Isten békességét hordozta³.

– Az igazság királya volt⁴. Ábrahám előtt nem az igazságnak szolgája, hanem a királya (Zsid 7,2/b) állt. Ezért is volt hatalmas tekintély Melkisédek, mert az igazság, amit hordozott, több volt, mint az emberek igazsága. Ő az Isten előtti igazságot hordozta. A bibliai szöveg szava a „cedek”, ami az Isten előtti igazságot jelenti, azt, amikor valaki Isten előtt feddhetetlen, igaz és büntelen, ezért szabadon, félelem nélkül állhat meg előtte. Tehát, ha csak ember lett volna Melkisédek, akkor is találhatott okot Ábrahám arra, hogy neki tizedet adjon. De amikor Melkisédekkel találkozott, valamilyen módon Istennel találkozott⁵.

A.) MA IS ISTENNEK ADUNK TIZEDET

Ábrám tehát nem embernek adott tizedet, hanem Istennek, hiszen a titokzatos személy mögött maga Krisztus állt. Nem tudhatjuk hogyan ismerhette fel ezt a titkot Ábrahám. Talán káprázó szemekkel állt meg a titokzatos ember előtt, akiről kiderült, hogy több, mint bármelyik más személy. Olyan ember ő, aki mögött Isten áll, Isten követe, képviselője ő – sőt, hasonló Krisztus Jézushoz, a világ megváltójához (Zsid 7,3), aki Ábrahám Ura és megváltója is volt. Ahhoz a Krisztushoz, akinek Ábrahám itt a földön szolgált, és akinek a mennyben ma is él (Lk 20,38). Ő, a minőségileg, erkölcsileg, szellemileg, vallásilag és minden egyéb tekintetben összehasonlíthatatlanul nagyobb megáldotta Ábrámot (Zsid 7,7), aki pedig tizedet adott neki.

Így volt ez rendjén. Így fejezte ki háláját, így mutatta meg hódolatát, miközben békessége és igazsága volt Isten előtt, annak érdeméért, akit ez a titokzatos személy kiabrázolt: Krisztusért.

Isten népének tagjaként lélekben mi is találkozhatunk mennyei Melkisédekünkkel, átvehetjük áldásait, és tizedet adhatunk neki – s közben ugyanazt a békességet és igazságot nyerjük el, amit Ábrahám.

Boldog ember az, aki ilyen rendszer szerint él, és a dolgok eme menetében megnyugszik. Ne változtassunk ezen a rendszeren, legfeljebb azzal, hogy még többet adunk. A lelki élet nem vissza, hanem előrelépésekből áll, amit az azt kíséző békesség és igazság kontrollál.

Talán harminc évvel ezelőtt egy tiszántúli város autóbusz-pályaudvarára kísért ki egyik hívő testvérem, aki bevallotta, hogy elveszítette békességét, miután már hosszabb ideje nem ad az Úrnak tizedet. Ráadásul el is adósodott, s már nem a régi, egészséges hívő életet éli. Nincs békesség és igazság a szívében. Azzal kezdődött, hogy elmaradozott az adakozás, később pedig mindig nehezebb lett. Sajnos számtalan hívő ember él ilyen tapasztalatokkal. Gyakorlati tanács, ha valaki az Istennel való kapcsolatába beépítette a tized adását, akkor jobb teketória nélkül levonni a kapott fizetésből, majd a többit, a magunkról való gondoskodást az Úrra bízni.

Talán szükséges lett volna abban a beszélgetésben a bajban lévő testvéremtől rákérdezni, hogy mi volt a szándéka a tizeddel: Milyen kapcsolata volt előtte Istennel (a tizeddel üzleti számításai voltak, esetleg lelkiismeretén könnyített vele...)?; Törvény, vagy már a kegyelem alatt élt?; Valóban ez volt a legnagyobb probléma az életében?

B.) A TIZED ADÁSÁNAK MOTIVÁCIÓI

Jákob fogadalomból ígérte meg Istennek a tizedet. Ennek többféle kimene-tele lehetett:

– Ha nem teljesítette, fogadalma semmibe vészett, és tette példa lehet azok előtt, akik a bajban fogadalmakat tesznek, mindent megígérnek, azután megfélemlenek róla. Persze nincs jogunk ezt feltételezni, bár nem találunk feljegyzést arról, hogy rendszeres tizedfizető lett belőle.

– Hálából teljesítette ígését. Az 1Móz 35,3 verse legalább is arra utalhat, hogy teljesítette azt, amit ígért (az ol-tárápítással kapcsolatban bizonyára). Hála volt a szívében, ezért teljesítette Istennek tett fogadását, és tizedet adott Istennek mindenből. Ebben hasonlított nagyapjához, aki hálából ugyanezt tette a nagy győzelem után.

– Előfordul, hogy valaki a fogadalmat nem jól teljesíti. Tizedet ad, de számításból teszi, azért, hogy lekötelezze és a maga oldalára állítsa Istent. Ők azok, akik cselekedetekből akarnak igazságot szerezni Isten előtt. Róluk szól a farizeus imádsága, aki Isten előtti érdemeinek egyikeként a rendszeres tizedadást emeli ki (Lk 18,12).

A felsoroltak közül követendő a második: Isten előtt szabad elkötelezni magunkat, és hálából tizedet adni. Az érdemszerző tizedadás nem kedves Isten előtt, és semmiféleképpen nem ajánlott, sőt elvetendő gyakorlat. Az így cselekvő embert Isten nem fogadta el, hanem megalázta (Lk 18,14).

C.) MINDENBŐL TIZEDET ADOTT ÁBRÁM

Nincs följegyezve, hogy Ábrahám általában tizedfizető lett volna, de bizonyára ismerte ezt a gyakorlatot és gyakorolta is. A történetben azt látjuk, hogy amihez hozzájutott, abból adott tizedet. A farizeusok ott rontották el, hogy mindenféle apró-cseprő dolgokból adtak tizedet, de aminek igazi értéke volt, abból nem. A menta, a kapor és kömény után könnyű volt adakozni, de a szülők-ről való gondoskodás, az irgalmasság gyakorlása már nagyobb kockázatot jelentett számukra, ezért ott elhagyták a tizedadást (Mt 23,23).

D.) ÉS SODOMA KIRÁLYA?

Bár nem vezet messze a felvetés, mégis érdekes a megfigyelés: mit szolt Ábrahám tettehez Sodoma királya? Bizonyára nem örült. Az történt ugyanis, hogy Ábrám mindent visszaadott Sodoma királyának, semmit sem tartott meg magának (egy fonalszál, egy sarukötő szíjat sem! – 1Móz14,23). Előtte azonban „megcsapolta” a nyereséget – nem a maga számára, hanem az Úrnak. Sodoma királya feltehetően a jogosnak tűnő kérdést: Miért adtál belőle tizedet, ha úgysem tartottad meg magadnak? Én bizonyára nem adtam volna belőle semmit az Úrnak. Neked még igen, az Úrnak nem.

Pedig a történetből megtanulhatta volna, hogy az Úrnak mindig és mindenből tizedet vagy részt kell adni. Hiszen minden jó Istentől van, még a hitetlenek számára is. Persze, az Isten nélküli emberekre nem erőltethetjük rá a lelki élet szabályait⁶, de el se titkolhatjuk előttük, hogy az általános kegyelem okán ők is Istennek köszönhetnek mindent. „Isten felhozza napját a gonoszokra is, esőt ad a hitetleneknek is” (Mt 5,45). Sodoma királya ezt nem értette és nem követte, mint ahogyan a világ és a világiak hívők soha nem értik a hitnek ezt a szabályát. Talán ez is oka

annak, hogy a hívő emberek Istennek adott adományaikkal nem dicsekszenek, arról nem is beszélnek, mert ez a hit titka és intimitása. Erre is vonatkozik: „nem ismer minket a világ” (1Jn 3,1).

Ábrahám persze másként látta mindent. Ő felismerte, hogy az Úr adta neki a győzelmet, a békét és az igazságot, ezért tiszta, hálás szívvel tárta fel kincseit az Isten előtt, aki Melkisédek mögött állt.

E.) MA IS ÉRVÉNYES A TIZEDADÁS GYAKORLATA?

– *Csak a zsidók számára kötelező cselekedet?*

A fenti a példák buzdítanak minket a tizedadásra. De mondhatja valaki, hogy a tizedről Isten a választott nép, a zsidóság törvényei között rendelkezett (3Móz 27,30 kk.; 5Móz 26), így ez rájuk vonatkozott – mint például a szombat törvénye⁷. Válaszunk ez lehet: Ábrahám története a kivonulás eseményét megelőzte, akkor még nem volt Izráel, és nem volt mózesi törvény⁸. Tehát nem a zsidó valláshoz kapcsolható a tized, hanem Isten lelki népének, a gyülekezetnek a zsidó nép előtti korszakából való esemény ez, ami ugyanahhoz a hithez kapcsolódik, ami Isten gyermekeiben él ma is (Lásd: „Ábrahám hitének nyomdokain járnak” Rm 4,12.)

– *Az Ószövetségben igen, de az Újszövetségben nem?*

Bibliánk része az Ószövetség is. Az abban található, zsidó népnek adott vallásos törvények beteljesedtek ugyan, így azokat nem követjük, de a lefektetett lelki vonalakon járnunk kell. Ezért az ott olvasható hitbeli döntések, lelki példák, Isten ígéretei elnyerésének és az Istennek való engedelmességnek történetei, a hit által való megigazulás és a békesség példái közös kincsek az Ó- és Újszövetségben, így Krisztus mai egyházában is. Az igazi, hálából fakadó tized pedig ezeknek a lelki szabályoknak és hitbeli megtapasztalásoknak világába tartozott. Természetesen akkor is éltek olyanok (a többség), akik csak törvényt láttak benne, ezért alávették magukat, mert igyekeztek Istennek tetszeni. Ám ők csak a szabályokig jutottak el. (Ma is élnek ilyenek). Mások pedig felszabadultan,

önként, hálából és boldogan, Isten iránti szeretetük kifejezésével álltak meg tizedükkel az Úr előtt: „Most azért, íme, elhoztam ama föld gyümölcsének a zsengejét, amelyet te adtál nekem, Uram!” (5Móz 26). Erről az örömről beszél az ige a továbbiakban is: „Tedd hát oda azt az Úr, a te Istened színe elé, és borulj le az Úr, a te Istened színe előtt! Találj örömet mind te, mind a lévita és a köztéd lévő jövevény is mind abban a jóban, amit az Úr, a te Istened ad neked és házad népének!” (11. vers). Így, ezzel a lelkülettel hozták a tizedet is (12. vers). Ez az Istenben való lelki élet ószövetségi excellenciája, ez az Istentől való legszorosabb függés kifejeződése⁹, a benne és tőle való élés gazdagsága, az áldások teljessége. Ezért mondta a Szentlélek Malakiás próféta tolmácsolásában: „Hozzátok be raktáramba a tizedet... Ezzel tegyetek próbára engem... hogy megnyitom-e nektek az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok-e rátok.” (3,10)

F.) LELKI INDÍTTATÁSBÓL

Mindazok a lelki motivációk, amik a tized adására indították a régieket, ma is érvényesek. Így az Istennel való találkozás, annak békessége, a Krisztusban elnyert igazság, a hála, a fogadalomtétel, a hitbeli bátorság mind-mind Isten népének sajátja. Ha tehát az Újszövetségben nem is találjuk meg a tizedadás szabályát, annak példát adó leírását (Zsid 7), hogy többet is szabad adni, igen. Sőt, hogy először önmagunkat kell odaadni.

Talán ismert a kis példa a zsugori emberről, aki a prédikációt hallgatva így gondolkodott: Szépen beszél ma ez a pap, ezért ma kicsit többet teszek a perselybe. Később megállapította: Igen különös beszéd, nem is ember szava ez, hanem Istené, ezért odaadom egy havi fizetésemet. Majd rájött arra, hogy Jézus hívja, ezért így szól: Neki adom az életemet!

Önmagunkat minden javainkkal neki kell adni, hiszen egyébként is mindennünk az Úré. Erről tesz vallást szép református hitvallásunk is: „Testestül, lelkestül, mind életemben, mind halálomban nem a magamé, hanem az Úr Jézus Krisztus tulajdona vagyok!” (Heidelbergi Káté 1. k.-f.).

Mindezt megtaláljuk az Ó- és Újszövetség világában, de az egyháztörténet múltjában és jelenében, így napjainkban is: a hálaadó ajándékokban, az adakozásban, legfőként, hogy sokan először önmagukat adják az Úrnak (2Kor 8,5). Hiszen ma is átéljük azokat az áldásokat, amikről Pál apostol tanít: „Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok áraszsa minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéteményre bőséggben legyetek.” (2Kor 9,8).

Alföldy-Boruss Dezső / Budapest

*

Lábjegyzet: 1. Ábrahám megdorgálta Abimeleket, akit a kívülálló elismertek (1Móz 21,25), de őt nagy megbecsülés övezte (1Móz 23,6: fejedelem vagy miközöttünk), aki a népek csatájában legyőzte az akkori kor legnagyobb királyát, Kedorlaomert (egyes magyarázatok szerint Kedorlaomer nem volt más, mint Hammurápi). Ábrahám félelem nélkül visszautasította Sodoma királyának ajánlatát (1Móz 14,21-23). 2. Figyeljük meg, hogy abban a városban a Teremtő Istent tisztelték! Akkor még vagy nem voltak istentelenek az ott lakó jebuzeusok, igaz vallásuk volt, vagyis még igen közel álltak a paradicsomi kijelentéshez (1Móz 14,19), vagy pedig más népek éltek azon a területen. 3. Előttünk is nagy tekintélye lenne annak, aki a valódi békesség királyaként jár, aki a békét hordozza. Ábrahám előtt hihetetlen magasságban állt Melkisédek, hiszen azt a békességet testesítette meg számára, ami neki hiányzott. Mert szinte még hallotta a csatazajt, tüvöltözést és halálkiáltásokat. Bár mint megadnánk mi is annak, aki az otthonunkba lépve békességet teremtene. 4. Igazságtalan, bűnös korban élt, olyanban, ahol kortársainak ércebe kellett vésni a törvény rendelkezéseit, hogy megállítsák országukban a bűnök áradását. Ábrám bizonyára ismerte Hammurápi törvénykönyvét. 5. Ugyanakkor nem gondolom, hogy krisztófániában (Krisztus-jelenésben) részesült volna. 6. „Mert amikor a bűn szolgálja voltatok, az igazságtól szabadok voltatok.” (Rm 6,20) 7. A szombat „legyen közöttöm és Izráel fiai között örök jel.” (2Móz 31,17) 8. Sőt, még a körülmelés szövetségébe sem tartozott bele, hiszen arról csak később, a 17. részben olvasunk (1Móz 17). 9. Schlechtinniges Abhängigkeitsgefühl - jó értelemben vett schleiermachizmus.

IMÁDKOZTUNK A LUCERNÁÉRT

Tovább folytatjuk Egyetemes és egyedi címmel elkezdett sorozatunkat. Ezek a bizonyágtételek nem a megérkezésről szólnak, hanem inkább az elindulásról és az úton járásról. Célunk, hogy olvasóinkkal együtt csodálkozhassunk rá Isten útjainak, eszközeinek kimeríthetetlen gazdagságára, és megláthassuk azt is, mennyire fontos, hogy azok, akik már megismerték őt, készek legyenek megtenni azt a keveset, ami másokat továbbsegíthet a megismerésben.

*

Két imádság nagyon emlékezetes maradt számomra. Az egyiket Istent kereső időszakomban, egy rádiós istentisztelet meghallgatása után (Jn 20,29) imádkoztam el: „Szeretnék hinni, de nem tudok. Ajándékozz meg engem hittel!” Többször elgondolkoztam azon, hogy ki fogalmazta meg ezt az imádságot bennem, hiszen én akkor még nem ismertem az Ef 2,8-at, hogy a hit: ajándék. A választ a Rm 8,26-ból kaptam meg. Néhány év múlva az Úr a meghallgatott imádságomra válaszolt, és megkaptam a világ legértékesebb ajándékát, a hitet.

A másik emlékezetes imádságomat a megtérésem után kb. egy évvel mondtam el. Kazettáról meghallgattam egy evangélizációt Ábrahám történetéről. A befejező rész után letérdeltem, és azt kértem: „Uram, én szeretnék téged úgy szeretni, mint Ábrahám, és úgy engedelmeskedni neked, mint ő.” Jelenlegi ismereteim alapján nem merem volna akkor ezt az imát elmondani. De az Úr úgy tekintett rám, mint egy kisgyermekre, ugyanis lelkileg egy éves voltam (Mt 18,3). Ő komolyan vette ezt az imádságot is, és néhány év múlva szavamon fogott. Egy hívő testvéren keresztül azt kérte, hogy menjek el az otthonomból, a rokonságtól arra a földre, amit ő mutat (Borsodból Szabolcs megyébe). Hagyjam ott a kertes házamat, a nagyon jó munkahelyemet, jó fizetésem, adjam fel önállóságomat, ami központi kérdés volt számomra (utólag már tudom, hogy az egyik bálványom volt). 50 éves voltam ekkor.

Amikor meghallgottam a kérést, azt

válaszoltam, hogy erről szó sem lehet. Rövid időn belül eszembe jutott az évekkal azelőtt mondott imádságom: Mit is kértem én az Úrtól? Végül olyan választ adtam, hogy ha megértem, hogy ez az Úr akarata, akkor én engedelmeskedni fogok, és elmegyek. Nagyon nehéz hónapok következtek. Imádkoztam, könyörögtem: „Uram, tőled kaptam jelenlegi munkahelyemet. Itt tapasztaltam meg, hogy milyen csodálatos, amikor te megáldod munkámat. Ha lehetséges, hadd maradjak itt!”

De nem volt békességem. Ekkor már ismertem az 50. zsoltár 14. versét is: „Teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat”. Néhány hónap vívódás után képes voltam engedelmeskedni, de nem a saját erőmből – az erőt felülről kaptam.

Az új munkahelyemen olyan nehézségek sorozatával találkoztam naponta, amit el sem tudtam képzelni. Ez a munkahelyváltás 1989-ben történt, a társadalmi rendszerváltás idején. Előzőleg állami gazdaságban dolgoztam, most egy TSZ tehenészeti telepének lettem a vezetője, ahol korábbi fizetésem 30%-át kaptam. Csodálatos ígérellel indított az Úr: „Ne félj, mert én veled vagyok...” (Ézs 41,10). Ez az üzenet és az imádság tartott meg a keskeny úton. Többször kétségkedtem: valóban az Úr akarata volt a döntésem?

Nagyon nehéz, de csodálatos lelki iskolába jártam ekkor. Ott tanultam meg minden gondomat Istennel megbeszélni. Az előző munkahelyem az ország egyik legjobb tehenészeti telepe, a mostani pedig sereghajtó volt. Állandó takarmányhiánnyal és pénzügyi problémával küszködtünk. Ehhez járult még a munkahelyi fegyelem hiánya. Minden feltétel hiányzott a szakszerű üzemeltetéshez. Amikor egyedül voltam az irodában, a 143-as Hallelujah ének 2. versét ismételtetem: „Most még megérteni nem tudom, Mért visz Atyám nehéz úton, De látom majd, ha fönnt leszek.” Az én mennyei édes Atyám olyan irgalmas volt hozzám, hogy már itt, a földön, 4-5 év múlva megértette velem, miért volt szükségem a „nehéz útra”. Itt tanított meg imádkozni. Olyan hívő testvéreket

kaptam, akikkel imaközösségben lehettem, és olyan imameghallgatásokat éltünk át, amit korábban elképzelni sem tudtam.

A sok közül néhányat megemlítek. Kipróbáltuk a Jak 5,17-18. versek igazságát. Illés azért imádkozott, hogy három évig ne essen eső. Mi csak azt kértük, hogy öt napig ne essen, amíg a renden lévő lucernaszenát jó minőségben beszállítjuk. Az időjárás előrejelzés országos esőt ígért, ennek ellenére nem esett. Amikor az utolsó szállítmány is beérkezett, akkor kezdett esni az eső.

1992-ben pedig nagyon száraz tavasz volt. Ennek következtében veszélybe került 1500 szarvasmarha takarmányellátása. Kilátástalan volt a helyzetünk. Imaközösségben könyörögtünk az Úrhoz esőért. Két nap múlva Isten az Ez 34,26. versével megnyugtatott. Rövidesen megjött az eső is, úgy, ahogy megígérte: időben érkező és áldást adó eső volt. Megtapasztaltuk, hogy amit Jézus Krisztus megígér, azt meg is tartja. „Ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám” (Mt 18,19).

Minden imameghallgatáskor megdicsőítette magát az Úr. Mivel hitetlen munkatársaim ismerték, hogy én minden problémával Jézus Krisztushoz fordulok, amikor az ügy megoldódott, tudták, hogy ki intézkedett. A Zsolt 50,15-öt már ők is ismerték: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején!” Először csak a közvetlen munkatársaim, majd később a főnököm is. Ennek lett a következménye, hogy beindult munkahelyemen a bibliaóra. Minden pénteken összejöttünk munkatársaimmal, és felolvastam a Bibliából egy részt, majd elmagyaráztam, és közösen imádkoztunk. Megköszöntük az elmúlt hét áldásait, a meghallgatott imádságainkat, és kértük az elkövetkező heti munkákra is Isten áldását. Később vendég-igehirdetőket is meghívtunk az alkalmakra. A Biblia Szövetség tagjai közül is sokan hirdették az evangéliumot a nyírbátori tehenészeti telepen.

A sok imameghallgatás eredményeképpen az utolsók között teljesítő tehe-

nészetből az ország legjobb eredményt elérő telepe lett. A tehenenkénti 10000 literes termelést Magyarországon elsőként mi értük el, így országos hírtűvé váltunk. Nagyon sok kolléga eljött hozzánk abban az időben tapasztalatot szerezni arról, hogy mi a titka ennek a dinamikus termelésnövekedésnek. Amikor meglátták az 1200 tonna kiváló minőségű lucernaszénát, azt kérdezték, ezt hogyan csináltuk? A válaszom az volt: imádkoztunk, és nagyon fegyelmezetten dolgoztunk.

Ezek a találkozások egyben bizonygató alkalmak is voltak. Olyan embereknek tudtam beszélni Isten szeretetéről – és azt konkrét példával alátámasztani –, akiknek korábban szinte semmi ismeretük nem volt az Úrról. Amikor Isten elküldött Szabolcs megyébe, azt ígérte, hogy győzelmes jobbjával fog támogatni. Én akkor még

nem tudtam, mit jelent ez. Most már tudom.

Amikor nyugdíjas lettem, az utolsó bibliaórán ez volt a napi ige: „Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt büntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak, harag és kételkedés nélkül” (1Tim 2,8). Isten tehát azt akarta, hogy a telepen az imádkozást tovább folytassák a férfiak (férfi lett az utód). Büntől tiszta kezeket csak az tud felemelni, aki engedi, hogy Isten Bárányának vére tisztára mossa. Ennek megvalósulásáért is naponta imádkozom.

Amíg aktív dolgozó voltam, a dicsőítés és hálaadás után a könyörgés volt imádságaim központja. Amióta nyugdíjas vagyok, a közbenjáró imádság került előtérbe. Most van időm imádkozni sokakért. Imanaplót vezetek, ahol név szerint szerepelnek azok, akikért könyörgök. Nagyon sokan vannak. Rend-

szerezen imádkozom az ország vezetőiért (1Tim 2,1-3). Kérem, tegye az Úr bölcsés őket, mutassa meg az utat a számukra, amelyen járniuk kell, és szemével tanácsolja őket, ahogyan a 32. zsoltár 8. versében ígéri. De könyörgök népünk és vezetőink megtéréséért is. Imádkozom ismeretségi körömben tartó betegek lelki-testi gyógyulásáért, hívó testvéreim szolgálataiért, nehéz helyzetben lévő testvérekért és ismerősökért, hívó testvérek hozzátartozóiért, a nyári csendesheteken résztvevő fiatalokért.

Buzdítani szeretném testvéreimet a szüntelen imádkozásra. A mai rohanó, kilátástalan világban, amely tele van félelemmel és aggodalommal, nagy szükségünk van egy stabil bázisra. Ezt egyedül az Úr tudja biztosítani számunkra. Kipróbáltam. Működik.

Némethné Csiszár Márta / Nyékládháza

VÁLTS RUHÁT NAPONTA!

A fenti cím életünk megszokott gyakorlatát, az átöltözést, a ruhaváltást idézi elénk. Krisztus Urunk és első tanítványai szívesen használtak egy-egy olyan hétköznapi életképet, amellyel a keresztyén hit és életvitel különféle mozzanatait világították meg. Az átöltözés is ezek közé tartozik.

Bár az öltözködés konkrét témáját érdemes alkalmasint a Szentírás fényében megvizsgálni, most arra fordítsuk inkább figyelmünket, amikor az öltözködés egy lelki tanításnak a megvilágítására szolgál. Milyen mindennapi tennivalókra hívja fel figyelmünket Jézus Krisztus, amikor az öltözködés életképével buzdít? Mi az, ami az átöltözéshez hasonlóan rendszeres, napi tennivalónk, amibe nem fáradhatunk bele, amit nem adhatunk fel? Milyen lelki igazságokat tár elénk a ruhaváltás?

Az átöltözés képe megvilágítja számunkra Jézus Krisztus evangéliumának szívét. Istennek azt a kegyelmes tettét teszi érzékletessé, amellyel a bűnöst igaznak nyilvánítja. Ennek a mennyei eseménynek szemléletes leírását Zakariás könyvében találjuk. A kiinduló képen a főpap szennyes ruhában, vádaktól terhelve áll Isten szentséges trónusa

előtt. Az átöltöztetés cselekményét pedig ezek a mennyei szavak követik: „Lásd, levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhába öltöztetlek téged!” (Zak 3,4) A szennyes ruha levétele az álnokságok elvételével áll párhuzamban, míg az ünnepi ruha jelzi az igazságot, a makulátlan tisztaságot és büntelenséget. A ruhaváltás képe egy lelki, mennyei eseményt szemléltet, a bűnös igaznak nyilvánítását.

Figyeljük meg, hogy nem Jósua főpap öltözött át, nem ő a cselekvő személy! Az Úr angyala rendelte el az átöltöztetést, és mennyei lények vitték azt végbe. Jósua főpap az események során meg sem szólalt. Egyedül az Úr cselekedett, miközben Jósua állt, és átélte, szemlélte a vele, rajta történeteket. Még élesebben fogalmazva: a szennyes ruhában álló, Sátántól vádolt Jósua nem tett semmit azért, és nem is tehet róla, hogy az Úr őt átöltöztette, igaznak nyilvánította. Az Úr fordította el a sátáni vádat, ő vette el a szennyes öltözetet, ő rendelte el a felöltöztetést és adta hozzá a tiszta ruhát, és az Úr hirdette ki: „Lásd, levettem rólad álnokságodat, és ünnepi ruhába öltöztetlek téged!” Mindezt az Úr tette, ezért lényeges a látszólag

szörszálhasogató megjegyzés: nem mi igazulunk meg, hanem Isten nyilvánít igazá minket. Öröktől fogva elhatárolt, az Úr mennyei hatalmával végbevitt eseményt tár fel előttünk ez az átöltöztetés. A ruhaváltás képével a létünk örökkévaló, mennyei dimenziójába nyerünk üdvösséges bepillantást és látást.

Mit tanít ez a történet számunkra a naponkénti ruhaváltásunk (napi igeolvasásunk és csendességünk) szempontjából?

A szent Isten és a bűnös ember örökkévaló kapcsolatára irányítja figyelmünket. A keresztyénség, de minden vallás- és eszmerendszer központi kérdése Isten és ember kapcsolatára irányul. Hogyan állhatunk mi emberek a szent és igazságos Isten elé? Az igaznak nyilvánítás isteni cselekedete erre a kérdésre ad választ, mégpedig nagyszerűt.

Amikor napi csendességünkben erre a ruhaváltásra fordítjuk figyelmünket, akkor az emberi életet, a mi személyes és örök életünket is legmélyebben meghatározó kérdéssel foglalkozunk. Nem lényegtelen, sorsunkat nem érintő, periférikus témával, hanem az örök sorsunkat eldöntő, mennyei perdöntő

gondolattal foglalkozunk. Fontos, hogy helyesen értsük az igaznak nyilvánítását valóságát. Luther szerint ez az a tanítás, amin az egyház áll, vagy bukik. Ha ugyanis Isten igaznak nyilvánított, akkor meg vagyunk mentve! „Kicsoda vádolja az Isten választottait?” (Rm 8,33) Bárki is legyen a vádló, „Isten az, aki igaznak nyilvánít!” De jó lenne, kedves olvasó, ha te is naponta figyelmet fordítanál a ruhaváltásra! Szemléld újra és újra Istennek azokat a tetteit, amelyeket ő a mi igaznak nyilvánításunkért, az igazságos ítélet elfordításáért, üdvösségünkért vitt végbe. Váltás ruhát naponta: szemléld Istennek kegyelmes tetteit, hallgasd szavait, amelyekkel elveszi a szennyes ruhát és ünneplőbe öltöztet, vagyis a bűnöst igaznak nyilvánítja. Tekints naponta Krisztusra, akit Isten bűnné tett értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őáltala!

Miközben az igaznak nyilvánításra, e mennyi átöltöztetésre figyelünk, a cél egyszerre kiindulóponttá válik. Tudniillik életünk, tetteink már nem azt a célt szolgálják, hogy Isten igaznak, büntetlennek fogadjon el. Sok vallási rendszer gondolkodása működik így: Tegyéél valamit, ami tetszik Istennek, és akkor Isten is jóindulatú lesz veled. Vigyéél végbe jócselekedeteket, minél többet, és akkor megérdemled Isten szeretetét. Különösen igyekezz akkor, ha valamivel megbántottad őt, mert amit teszel, azzal kiengesztelheted. Nem ismeretlen gondolatrendszer ez, hiszen ország-világ így gondolkodik. Életünk, tetteink célja ezekben az esetekben az, hogy Isten elfogadjon, hogy megnyerjük jóindulatát. Amint azonban a mennyi ruhaváltásra fordítjuk figyelmünket, kiderül, hogy Isten tesz meg mindent csakúgy, mint Jósua esetében. Jósuát sem azért fogadta el az Úr, mert tiszta ruhában állt elé. Éppen ellenkezőleg! Azért állt tiszta ruhában, mert az Úr elfogadta őt. Isten jóindulata, szeretete, kegyelme az oka a megtisztításnak, az átöltöztetésnek, az igazzá nyilvánításnak, a bűnbocsánatnak. Istennek a ruhaváltásban megnyilvánult jóindulata és szeretete lesz Jósua életvitelének, tetteinek, szolgálatának kiindulópontja.

A mindennapos ruhaváltás ezt a naponkénti szemléletváltást, az ebben való megerősödést is jelenti. Nem azért akarunk szentül élni, hogy a mennybe jussunk, hanem azért élünk szentül, mert Krisztusért már a mennybe jutottunk, földi életünk, tetteink hajtóereje pedig az Úr iránti hála.

A napi ruhaváltás a hálás életszemléletben erősít meg bennünket. Örvendezünk a mennyi átöltöztetésnek, a mennyi fehér ruhánknak, és ezentúl hálából szeretnénk Urunknak élni.

PECZNYÍK PÁL
ISTEN A MINDENHATÓ!

Csodálatos vagy Te, áldott Istenem,
védő, őrző szemed ott van mindenben.
Te már azt is tudod, mire gondolok,
bár még ki sem mondtam,
amit akarok.

Felfoghatatlanul nagy ez a tudás,
ámulatba ejtő, dicső és csodás.

Ilyen ismerettel nem rendelkezem,
Te már tudod: honnan, hová érkezem.
Előled elfutnom, tudom, nem lehet,
tengeren túl Te már várnál engemet.
Csillagaid számát mind jól ismered,
egyenként rakta fel őket szent kezed.
Áldott kezeiddel körülfogtál engem,
a Gonosz kárt soha ne tehessen
bennem.

Előled sötétség nem takarhat el,
Te a sötétben is fényben létezel.
Már anyám méhében láttál engemet,
mint bizonyágtevő, hívó gyermeket.

Ismered életem múltó éveit,
Te már azt is tudod, meddig élek itt.
Még én nem is éltem, Fiad küldted el,
értem is meghalni ment keresztre fel.

Ilyen szeretet csak Tebenned lehet,
mely a bűnbánónak készít menhelyet.
Ama dicső honba, melybe vágyom én,
s eljuthassak ingyen, Fiad érdemén!

Levetjük a kárhozat és az ítélet félelmét, a félelemből fakadó görcsös engedelmességet, és felöltözzük az üdvösség örömét, háláját, hogy ezen az alapon éljük földi életünket. Ebben az értelemben is váltunk ruhát naponta! Tisztázuk újra, hogy mi mozgatja tetteinket, mi határozza meg életvitelünket: félelem, vagy hála?

Ezzel a gondolattal azonban újabb területre értünk. Átléptünk a ruhaváltás

képének mennyi és örökkévaló dimenziójából a keresztyén életstílus, az ethosz, életvitelünk és tetteink területére. Az apostoli levelekben rendszerint a keresztyén életvitelhez utat mutató szakaszok tartalmazzák a ruhaváltás hasonlatát (pl. Ef 2,1-10; 4,20-32; 6,10-20; Kol 3,8-14; 1Pt 2,1). Az átöltözés ezeken a helyeken a bűntől, annak konkrét megjelenésétől való elszakadásra és az Úr akarata szerinti életgyakorlat kialakítására vonatkozik, vagyis a ruhaváltás bibliai képe az evangélium etikai dimenziója felé vezet minket. Urunk evangéliumának földi életünkben megnyilvánuló átformáló erejéről, a keresztyének megszenteléséről van tehát szó, Istennek arról a megváltottakban végbemenő nagy törekvéséről és munkájáról, hogy levetközzük a korábbi cselekedeteket, amelyekben mint egy ruhában, a világ folyása szerint jártunk, és az Istentől előre elkészített jó cselekedeteket vegyük magunkra, hogy ezentúl azokban járjunk.

A keresztyének életvitelének alapja Isten üdvözítő műve: ő az, aki megélevenítt (Ef 2,1. 5), feltámasztott és a mennybe ültetett (Ef 2,6), megtartott és megajándékozott (Ef 2,8). De ugyanő egyszermind jó cselekedeteket is készített, hogy azokban járjunk, azok szerint éljünk (2,10). Akik valóban megismerték Krisztust, azért ismerték meg, hogy levessék a régi élet szerinti óembert, és felöltözzék az újat, aki Isten szerint teremtett valóságos igazságban és szentségben (Ef 4,22. 24). A keresztyén életvitel egészéhez nélkülözhetetlen a lelki fegyverzet felöltözése, amely nélkül nem lehetséges megállni az ördög minden ravaszságával szemben (Ef 6,11). Naivitás és örültség a világ csataterére, ördögi erők, gondolatok közé menni a védő öltözet mindennapos használata nélkül.

Mivel Isten üdvözítő műve, megmentő munkája földi életünkre is hatást fejt ki, a ruhaváltás ebben az értelemben ugyanolyan nélkülözhetetlen, mint az igaznak nyilvánítás vonatkozásában. A címbe felszólítás ezért nem csak lelki jó tanács, hanem Urunk evangéliumából következő elhagyhatatlan, mellőzhetetlen feladat. Nem restülhe-

tünk meg, nem adhatjuk fel e küzdelmet anélkül, hogy Urunk követését és az evangéliumot is fel ne adnánk.

Ugyanakkor nagy segítséget jelent mindennapi életünkben azoknak a felsorolásoknak a gondos tanulmányozása és megértése, amelyek éppen a ruhaváltás képéhez kapcsolódnak. A levét-közéssel vetünk le magunkról minden gonoszsgót, minden álnokságot, kép-mutatást, irigykedést, minden rágal-mazást (2Pt 1.). Ha pedig nem vetjük le, mindez rajtunk marad, mindenki szá-mára nyilvánvaló és látható lesz.

A felöltözéssel vesszük magunkra a könyörületes szívet, jóságosságot, alá-zatosságot, szelídséget, hosszútűrést, egymás elszenvetését, a kölcsönös megbocsátást, és mindezek fölé a szeretetet; Krisztus Urunk jellemvoná-sait, hogy olyanok legyünk, mint ő. Amikor ezeket nem vesszük magunkra, akkor nem ábrázolódik ki rajtunk

Krisztus, és földi életünkben gyümölcs-telenek maradunk.

A konkrét felsorolások darabjai el-zetnek mai életünk sok-sok kérdésé-ig. Amikor az evangélium átformálja életünket és ruhát váltunk, hatással leszünk szűkebb és tágabb környeze-tünkre. Az átöltözés nyomán egy-egy bűn visszaszorul, Urunk jellemvonásai pedig megjelennek a családban, munka-helyen, gyülekezetben, nemzetünkben. Ugyanakkor Krisztus nem a társadalmat szólítja fel átöltözésre, hanem azokat, akik őt követik: minket, keresztyéneket. Az átöltözött keresztyén pedig sóvá és világossággá lesz.

Életvitelünk etikai dimenziójában a ruhaváltás felszólítás: Vegyétek le, ve-gyétek fel, öltözzétek fel! Csupa fel-szólító igealak. Szüksége volt erre a fel-szólításra Urunk egykori követőinek, amint ma nekünk is szükségünk van rá. Ki ne unna bele az olyan mindennapos

feladatokba, amilyen az öltözködés is. Sok érdekesebb, izgalmasabb, látványo-sabb elfoglaltságot, lelki szolgálatot és programot találhatunk ki. Pedig a naponkénti csendességünk, igeolvasá-sunk, imádságunk gyümölcsözni fog majd e felszólítások nyomán a tudato-san, átgondoltan végzett cselekedetek-ben. Urunk követése így nem szűkül le egy lelki élményre, kalandra, hanem az evangélium életünket átformáló hatal-mas ereje fakad fel belőle, naponkénti gyakorlással kiforrólódik a keresztyén – krisztusi – életstílus. Amikor napon-ként ruhát váltunk, Urunknak e hatal-mas munkája megy végbe rajtunk, így ismerjük meg még jobban őt és feltá-madása erejét, így ábrázolódik ki és di-csőül meg Krisztus ma is az övéi életében. Hadd vigye előre naponkénti átöltözésünk is ezt az üdvösséges munkát!

Cs. Nagy János / Budakalász

A SZERETET GYAKORLÓPÁLYÁJA

„... ha azokat szerettétek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is? És ha csak atyátokfiat köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Nem ugyanezt teszik-e a pogányok is?” (Mt 5,46-47)

Jézus néhány mellbevágó kérdést tesz fel nekünk. Más szavakkal: miben különbözik, vagy mitől jobb az Isten népének szeretetközössége a nem keresztyének szeretetközösségénél? Jézus azt állítja, hogy a vámszedők, akiket a zsidók a legaljasabb embereknek tartottak (mert árulók voltak), tudják egymást szeretni. Nem keresztyének is köszönhetik egymást, és kedvesek is lehetnek egymáshoz. Mai világunkban hasonlót tapasztalunk, amikor pl. a rasszisták is egymással jó viszonyt ápolnak. Lehet, hogy gyűlölnék másokat, de egymással barátságosak, és maguk között megtartják az arany-szabályt.

Tehát, mi a különbség az igazi keresztyén közösség és a világi közösség között? Mi az, ami jellemző kellene legyen az Isten népére? Mitől jobb a mi kapcsolatunk egymással, mint a hiteleneké?

Elsőként: a keresztyén szeretet nem válogatja meg, hogy ki a felebarát, mint az önigazult farizeusok, akik egymást szerették, de megvetették a bűnös embereket vagy a samaritánusokat. A keresztyén ember szeretete mindenkire vonatkozik. Nem válogat. Nem csak azokat szereti, akik hasonló gondolkodásúak és kedvesek vele vagy szeretik őt. Az arany-szabályt mindenkivel, mindig igyekszik betartani.

Az igazi keresztyén szeretet nem csak mindenkire érvényes, hanem minőségileg is más. Jézus biztat minket a Hegyi Beszédben, hogy szeretetünk olyan legyen, mint az Istennek szeretete: tökéletes (Mt 5,48). Mit jelent tökéletesen szeretni valakit? Milyen az Isten tökéletes szeretete? Milyennek kellene lennie a közösségi életnek, amire az Úr hívott minket?

Mielőtt megvizsgáljuk, hogy milyen az igazi szeretetközösség, nézzük meg, hogy melyek a szeretetközösség bomlasztó elemei! Hol szoktuk elrontani a dolgokat? Miért annyira ritka a jó testvéri közösség?

A közösség első bomlasztó eleme a

naivitás, amikor csak a jót látjuk. Dietrich Bonhoeffer segít nekünk megérteni, hogy miért annyira bomlasztó a naivitás. Ő többször is csalódott az egyházban, és sokszor be kellett ismernie, hogy nem olyan az egyház, amilyennek lennie kellene. A következőket írta csalódásáról: „Úgy, ahogy Isten szeretne vezetni minket, hogy megtapasztaljuk az igazi keresztyén közösséget, ugyanúgy vezet minket egyénileg is, hogy csalódjunk másokban, keresztyénekben, és jó esetben magunkban is. Isten az Ő kegyelméből nem engedi, hogy egy pillanatra is fantáziavilágban éljünk. Isten nem az érzelmek Istene, hanem az igazság Istene. Csak az a közösség, amely már mélyen csalódott saját magában, tudja felfogni hit által az ígéreteket, amiket Isten adott neki. Minél hamarabb megtörténik az adott személy vagy közösség mély csalódása, annál jobb.”

Bonhoeffer óv minket a naiv hozzáállástól, amikor túl pozitívan értékeljük a világot vagy egymást, és eltorzítjuk a valóságot. Meglepődünk, ha bűnt követünk el, vagy követnek el ellenünk. Akinek ilyen hamis, naiv jó képe

van az emberekről, nem képes feldolgozni egy mély csalódást, és a valósággal sem tud szembenézni. Nem bírja a terheket, a szenvedés túl fájdalmas neki. Vagy elmenekül a közösségből, vagy büszkeségből lenézi azt. Depresszióba sodródhat és önsajnálta merülhet, vagy felülemelkedve öngazultán megítélheti a közösséget. Az a véleménye, hogy rajta kívül mindenki alávaló a gyülekezetben. Az ilyen naiv ember a közösség bomlasztójává válik.

A közösség másik bomlasztó eleme a sötét, cinikus hozzáállás. A cinizmus nem kötődik világnézethez. A keresztyén ember is ugyanolyan cinikus lehet, mint egy materialista evolucionista. Az ateista, aki hisz a természetes szelekcióban, azt vallja, hogy az embereket mindig az önérdek vezérli. Azt gondolja, hogy mivel a túlélés mindig motivál minket, mindannyian igazán önző emberek vagyunk. A következetes evolucionisták nem hisznek a szeretetben. Ez a cinikus szemlélet uralkodik a mai társadalomban, és látható olyan TV-műsorokban, mint a Dr. House.

Dietrich Bonhoeffer így fogalmazott: „A cinizmus olyan sűrű a levegőben, hogy fuldoklunk tőle.” Észrevesszük vagy csak magunkba szívjuk? A cinizmus a másokról alkotott véleményben érhető tetten, amikor valaki azt gondolja a másiról, hogy „hiába vagy kedves hozzám, én ismerlek. Átlátok rajtad és tudom, hogy valójában egoista vagy, aki hatalomra törekszel; csak az elismerés vágya, vagy a pénz hajt.” Ez a szemlélet jellemző sok keresztyénre is, akik csak a bűn romboló erejét látják. Saját bőrömön is gyakran tapasztaltam a szolgálatom beszámolójával szemben megjelenő cinizmust. Amikor elkezdem mondani, hogy milyen áldásokkal találkoztam, a beszámolómat hallgató személy gyanakvással nézett rám, úgy, mintha saját dicsőségemet keresném, amit alázatos szöveg máza mögé rejtene. Ezzel elvágta annak a lehetőségét, hogy az Isten országának ügyéről örvendezve beszélgethessünk. Hasonló tapasztalatokat szereztem akkor is, amikor pl. egy gyülekezeti programra hívtak, de nem tudtam azon résztvenni. Amikor legközelebb talál-

koztunk, úgy néztek rám, mintha lusta, önző ember lennék, és emiatt hagytam volna ki azt az alkalmat. Ezekből az indulatokból azután pletyka lesz, ami bomlasztja a közösséget. A cinizmus ugyanúgy tönkretelheti a közösséget, mint a humanista naivitás.

Ha igazi közösségben szeretnénk élni, akkor kerülni kell ezt a két végletet. Törekednünk kell a valóság helyes szemlélésére. Ha az igazságot megtapasztaltuk, akkor ragaszkodjunk hozzá szeretetben (Ef 4,15).

De hát Jézus milyen megoldást kínál, hogy szeretetközösségben tudjunk élni egymással?

FÜLE LAJOS

LEVÉL ANNAK, AKINEK NINCS SZOLGÁLATA

Szolgalatod nincs, és ezért sírsz?
Könnyeidet töröld le, testvér!
Nyitott sebet rejt minden ajtó,
ahol alkalmat nem kerestél.

Szolgalatod nincs? Ó, ha látnád
hogy nő az ínség, testi, lelki!
Hisz szolgálat ma minden élet,
amely az ÚR Nevét kiejti.

Szolgalat itt ma minden ének,
mely Róla szól és száll a széllel.
Jó hírt várnak a messzeségek,
szolgálj nekik szóval, levéllel!

Samaritánus irgalommal
hajolj le a vérzők sebéhez,
légy papja a letört kenyérnek,
mert Ige az annak, ki éhes!

Éj van? Keress kis gyertyafénnyel
egy elvesztett drachmát a porban!
Aztán... ne érd be ily kevéssel,
keresd, kutasd: a többi hol van?!

Először arra biztat minket, hogy ne legyünk magunkkal kapcsolatban olyan magabiztosak. Ne legyünk naivak a saját bűneinket illetően! Higgyük el, hogy a bűn miatt mindenre képesek vagyunk! Ne engedjük, hogy a saját szívünk becsapjon minket! Figyeljünk a motivációnkra! Erre Jézus szólít fel bennünket. „Azután így szólt tanítványaihoz: Lehetetlen, hogy botránkozások ne essenek; de jaj annak, aki által esnek. Jobb annak,

ha malomkővet kötnek a nyakába, és a tengerbe vetik, mintsem egyet is megbotránkoztasson a kicsinyek közül. Vigyázzatok magatokra!” (Lk 17,1-3)

Jézus több helyen biztat minket, hogy legyünk óvatosak magunkra nézve, „mert csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlan, ki tudná kiismerni!” (Jer 17,9), valamint „Vigyázzatok: a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat mennyei Atyátoktól.” (Mt 6,1).

Jézus azért figyelmeztet bennünket, mert tudja, hogy mi van a szívünkben. Bonhoeffer erről beszélt, amikor azt mondta, hogy boldog az a gyülekezet vagy ember, aki már mélyen csalódott magában és másokban. Vagy más helyen azt mondja: „A bizalom mindig az egyik legszebb, legnagyobb áldása egy közösségnek, de ez csak akkor jöhet létre, ha igazán tudják ezt értékelni.” Másképp fogalmazva: csak azok tudnak bízni egymásban, akik már átéltek csalódást másokban és saját magukban is. Az igazi bizalom nem naivitás, hanem megalapozott kincs.

A 2005-ös „Ütközések” című film (amely az egyik kedvencem) ezt az üzenetet közvetíti történet formájában. Több szereplője is öngazult, ítélkező és hideg a film kezdetén. Miután mind-egyikük mélyen csalódik saját magában, képessé válnak másokat alázatosan szeretni. Tehát, szabaduljunk meg a naivitástól!

Hogyan tudunk szeretetközösségben élni? Erre a második válasz az, hogy tanuljunk meg másokkal alázatosan lenni, és bevallani, hogy nem látunk a másik ember szívébe. Csak Isten látja, és csak ő tudja, hogy valójában mi motiválja a másik embert. A keresztyén ember nem engedheti meg magának azt, hogy előre ítélkezzen. Az evolucionistának igazán nincs oka arra, hogy higgyen a szeretetben, de keresztyénként hiszünk abban, hogy Isten munkálkodik a szívünkben és formál minket. Vágyat támaszt bennünk, hogy Isten dicsőségére akarjunk élni. A keresztyén embert már nem mindig az egója, a hatalomvágy, vagy a pénz hajtja. Hiszünk az önfeláldozó szeretetben. Az igaz, hogy Jézus megcáfolta a gazdag ifjút, és megkérdezte tőle:

„Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó az egy Istenen kívül”, de ugyanakkor azt is mondta: „A jó ember szíve jó kincséből hozza elő a jót, és a gonosz ember a gonoszból hozza elő a gonoszt. Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.” (Lk 6,45). Jézus biztat minket, hogy higgyünk abban, hogy az emberek tudnak jót cselekedni. Ez természetesen önmagában nem elég az üdvösséghez.

Tehát, ahelyett, hogy gyanakodva nézünk egymásra, merjük bizalommal nézni egymásra. Vegyük le a sötét szemüveget! Érdeklődjünk, őszintén és alázatosan, hogy „milyen volt a szolgálataod?”, vagy hogy „merre voltál a múlt szombaton, hogy nem tudtál a szolgálati napra eljönni?” Ne gyanakodva kérdezzünk, hanem szeretettel. Vigyázzunk a „miért” kérdésekkel is. Először tegyünk fel „hogyan” és „hol”

kérdéseket, és szerezzünk be információt. Utána könnyebben meg tudjuk ítélni a helyzetet.

Amikor érzed, hogy kezdesz visszacsúszni az ítélezésbe, akkor szállj szembe gondolataiddal! Próbáld a jóra gondolni! „Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe!” (Fil 4,8)

Az igazi szeretetközösség sokszor fejben dől el. Fel kell tennünk saját magunknak a kérdést: bomlasztani fogunk vagy építeni? 1Kor 13,7: „A szeretet... mindent elfedez, mindent hisz, (az igazi szeretet a legjobbat feltételezi a másikkal, de nem naiv) ...mindent remél, mindent eltűr” (miután csalódtunk valakiben, akiről a legjobbat feltételeztük, akkor a szeretet kész szenvedni a másikért és szeretetből

mindent megtenni a másikért, hogy változzon.) A szeretet soha nem múlik el.”

Összefoglalva: Mi a különbség a világi, és a keresztyén szeretetközösség között? Lényege a fordított látás: a keresztyén szeretetközösségben magamra nézek gyanakodva és nem a másikkra. Nem feltételezem a legrosszabbat a másikkal. Amikor valaki mégis bűnt követ el ellenem, nem lepődök meg, és nem fordítok hátat neki. Nem mondom le róla. Miután szívemből megbocsátottam neki, Jézus arra biztat, hogy „tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnek titeket; áldjátok azokat, akik átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak titeket” (Lk 6,28). Ez az a radikális szeretetközösség, amire hív minket az Úr Jézus, mert ilyen az ő szeretete is felénk! Az ő szeretete mindig győz és soha nem múlik el.

Fűtő Róbert / Biatorbágy

A HIT GYAKORLÓTERE

Vallásosan neveltek, és nagyon hálás vagyok ezért, mivel a szülői tanítás megőrzött egészséges istenfélelemben, és megvédett nagy bukásoktól. Tudtam Isten mindenhatóságáról, és lelkiismeretemet ez az istenismeret működtette, olykor meg is szomorította, de nagyon vágytam a boldog életre. Isten kegyelme őrzött már akkor is, amikor az átlagos keresztyén életet igyekeztem élni, úgy, hogy terveim, vágyaim megvalósításához Isten segítségét kértem. Életemnek ezt az időszakát sok bizonytalanság és még több képmutatás jellemezte. Úgy éltem, mint egy színész, aki soha sem jöhet le a színpadról, mert meg akar felelni a mindenkori közönség elvárásának. Ebbe nagyon belefáradtam, és egyre inkább értelmetlennek láttam mindent, főleg a szüleimhez, férjemhez, gyermekeimhez, rokonokhoz, barátokhoz, és nem utolsósorban a gyülekezethez való viszonyomat. Ebben az állapomban nem voltam boldog.

Isten pedig éppen ebben az életszakaszban szólított meg azzal, hogy megértette velem a bűnbocsánat felszabadító örömét, és új irányt adott

életemnek. Megérthettem, hogy nem ő van énértem, hanem én vagyok őérté, mert engem a maga céljára teremtett. Ekkor végre leléphettem a színpadról, és betöltött az a vágy, hogy Isten akarata szerint éljek. És meglepődtem számomra a Biblia! Nemcsak az értelmem gyönyörködött már a sok szép ige bölcsességében, hanem teljes szívemmel bíztam igazságában, rendíthetetlenlenségében. Az ige Isten személyes szava lett számomra, élő víz, mindennapi kenyér. Több mint 40 éve hallgatók Isten szavára, soha nem csalódtam benne, és egyre nagyobb ámulattal fedezem fel gazdagságát.

Nincs olyan területe lelki és testi életünknek, amire nézve ne kapnánk választ, eligazítást. Elmondhatom én is, hogy ezt az életet, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem. Boldog vagyok.

A hitben való növekedést Isten munkálja bennem úgy, hogy minden javamra van, és hozzá vitt közelebb, jóságának, szeretetének felismerése. Az áldások sokasága az ő dicsőítésére serkentett. Amikor engedett sírni, szenvedni, terhek alatt roskadozni, csalódnani, akkor volt a legközelebb

hozzám. Nem én kapaszkodtam belé, hanem az ő, hozzám lenyúló, örökkévaló karjai tartottak, Szentlelke pedig erősített, vigasztalt. Sokszor átéltem a hétköznapi életben és a halál árnyékában járva is az ige igazságát: „Erős ő, megtart!” (Zof 3,17).

Ahogy a kisgyermek sok gyakorlás által tanul biztosan járni, úgy tanít Isten bennünket a hitben járásra. Mindenkinek más és más a gyakorló pályája. Ezért a hívő élet nem egymás utánzása, még nem is Jézus-utánzás! Egyéni tanterv szerint tanulunk és növekedünk a hitben, tapasztalatok által is.

Az én gyakorló pályám a családom volt, és ma is az. Az ige vezetett rá, hogyan szeressem és tiszteljem szüleimet, apósomat, anyósomat. Pusztán a gyermeki kötelességtudat nem segített volna át azokon a nehéz éveken, amikor 11 gyermekem mellett három idős szülő élt velünk, akik közül ketten félig vakok voltak. Fizikailag nagyon nehéz volt, de rengeteg leckét tanultam meg türelemből, irgalomból. A készség gyakorlásából termett a szívesség gyümölcse. De gyermekeink számára is jó volt ez az együttélés, a nagyszülői szeretet, intés, a régi tör-

ténetek mesélése gazdagabbá tette őket (2Móz 20,12; 21,15; 5Móz 27,16; Péld 1,8; Mt 15,5).

A másik terület, ahol rászorultam Isten eligazítására, a házasságom volt. Gyökeresen megváltozott az életszemléletem, amikor megértettem, hogy nem a férfi teremtett az asszonyért, hanem az asszony a férjéért, hogy segítő társa legyen. Ezért férjem lelkipásztori hivatása, elfoglaltsága határozta meg az én és családom szabadidejét, a házimunkák végzését, a gyerekekkel való foglalkozást. Sokszor kellett feladni tervezett családi programokat a temetési vagy esketési szolgálat, vagy éppen egy fontos lelkigondozás miatt. Nem mindig volt könnyű lemondani férjem jelenlétéről, segítségéről. Számtalanszor eszembe juttatta a Szentlélek, hogy „az Úrnak szüksége van rá...” A hétköznapi próbái pedig megteremték a békesség gyümölcsét. A Példabeszédek könyve sokat segített a gyakorlatokban.

Édesanyaként még mindig sok tanulnivalóm van, pedig már a legfiatalabb gyermekem is lassan 30 éves lesz. Szeretnék mégis röviden megnevezni néhány nehéz tantárgyat.

Az anyaságra odaszánni magamat a Rm 12,1-2 segített leginkább. Annak felismerésével, hogy Isten használni akarja a testemet az ő emberteremtő munkájában, és ebben engem munkatársává tesz, ettől hatalmasan felértékelődött szememben az anyaság. Szeretteim féltő aggodalommal figyeltek, mások felelőtlennek, bolondnak tartottak, megint mások hősnek, pedig én csak arra voltam kiválasztva, hogy Isten

nyilvánvalóvá tegye bennem „az ő nagyságos dolgait”.

Isten megerősített testemben, lelkemben. Képesse telt nagy terhek hordozására, és örömet adott gyermekeimben. Megtanított arra, hogy fiaimat és lányaimat rá bízam, mert csak ő képes megtartani őket. Nem volt könnyű hitemnek ez a gyakorlópályája, különösképpen akkor, amikor kamaszként nem éppen olyan úton jártak, amilyenre mi szeretnénk volna őket terelni. Nem volt könnyű türelmesen kivárni az Úr szabadítását, és megmaradni az ő, gyermekeinkkel kapcsolatos ígéreteinek hitében. Bizony, a hívő embert is megkísérti a csüggedés és elkeseredés a gyermeknevelés kudarcai közben. De ezen a gyakorlópályán megédződött a hitünk. Az Ézsaiás 42-45. részei sokszor segítettek át nehéz próbákon, vízen és tűzön. Gyermekeink pedig növekedtek, „mint fű a víz mellett, és mint fűzfák a vízfolyásoknál” (Ézs 44,4-5), áldás alatt. Félelmeiktől, aggodalmaktól szabadított meg, amikor gyakoroltatta velem, hogy ne a láthatókra nézsek, hanem rá, az élő Istenre.

Anyagi életünk csodáiról szinte számot sem tudok adni. Nem voltunk „kenyérkéregetők” (segély-kéregetők). Mi egyedül Isten felé vagyunk adósok, tőle kértünk és kaptunk, többet, mint elképzelni tudtuk volna. Az ige igazságát mutatja, hogy ő életet adott, és bőségben, megelégedetten élhetünk a nekünk adott javakkal. Közben pedig érlelte a mértékletesség gyümölcsét, hogy legyen mit adnunk a szűkölködőknek.

Végül szeretnék néhány sort írni a gyülekezetekről, ahol szolgáltunk. Szá-

munkra a gyülekezet egy nagy család volt, amit Isten, mint mennyei Atyánk adott. Korán megértettük, hogy csak úgy szabad szolgálni, ha szeretjük a reánk bízottakat. Sokféle embert adott körénk Isten. Voltak, akiket könnyű volt szeretni, voltak, akikhez sok türelem kellett, és voltak Júdás lelkületűek. Isten számára azonban mind fontos volt, az ő Lelke vonzotta ezeket az embereket az ige közelébe. (Mi sem lehettünk hát személyválogatók!) Isten részeseivé tett annak a mennyei örömmel, hogy láthatunk megtérő bűnösöket. Soli Deo Gloria!

Életem egyik vezérigéje a Mt 16,24-25-ben olvasható: „Ha valaki követni akar engem, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és úgy kövessen engem. Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét énértem, megtalálja azt.” Úgy gondolom, ez életem végéig meghatározza majd életviteletem, hétköznapijaimat, feladataimat, mint gyakorlópályám szabálya. Az ad értelmet életemnek, hogy követhetem Jézus Krisztust. Sok mondanivalóm lenne még, de inkább a Rm 11,33-36-ot idézem: „Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kifürkészhetetlenek az ő ítéletei, és kinyomozhatatlanok az ő útjai! Mert ki ismerte meg az Úr értelmét, vagy ki lett neki tanácsadója? Vagy ki adott előbb neki, hogy annak visszafizesse azt? Mert tőle, általa és érte van minden.” (Én is, és te is, aki olvasod e sorokat!) „Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.”

Dr. Sípós Ete Álmosné / Tápiószele

KERESS IMÁDKOZÓ TESTVÉREKET!

A hívő ember élete ige, imádság, közösség és imaközösség nélkül kiszárad és gyümölcstelenné válik. Urunk egyik ajándéka a lelki testvérekkel való közösség.

Csak az ige alapján tudhatjuk, hogy mit jelent közösséghez tartozni, mert a keresztyén közösség nem klub, nem is egyesület vagy párt, főleg nem haverkodás. Mi közös alapon álló, közös cél felé menetelő emberek vagyunk, akik

ugyanazt a Lelket kapták, így Krisztus testének tagjaiként élünk.

Ez az egység nemcsak jó nekünk és örömmel tölt el, hanem szélesre tár előttünk egy ajtót, amelyen belül megélhető az Úr által elkészített közösség is.

A fentiekben felsorolt sok közös vonás ellenére különbözünk egymástól. Az alapokat illetően egyek vagyunk, de természetünkben, ízlésünkben és gondolkodásmódunkban eltérők. Ennek

ellenére az Úr Jézus azért imádkozott, „hogy mindnyájan egyek legyenek, Atyám, mint te énbennem és én tebened, ők pedig mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem” (Jn 17,21). Ehhez az egységhez fel kell adni „Robinson-keresztyénségünket”, meg kell tanulni betagozódni, és elfogadni a többieket. Ezt életünk végéig tanulunk, gyakorolnunk kell, vagyis: „elszenvedve egymást és kölcsönösen

megbocsátva egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna” (Kol 3,13).

Azt szokták mondani, hogy az imádság a lélek lélegzetvétele. Az új életet nyert ember imádsága nemcsak egyéni, hanem közösségekben való megnyilvánulás is kell, hogy legyen.

Sokan így érvelnek: „Én otthon, magamban szoktam imádkozni, de mások előtt nem tudok megszólalni, mivel ez számomra nagyon furcsa és idegen dolog.”

Isten Igéjében többször is olvasunk arról, hogy az összegyűlt atyafiak együtt könyörögtek, vagy dicsőítették az Istent:

– Péter és János apostolt őrizetbe vették (Csel 4,23-31), és amikor elengedték őket, első útjuk a gyülekezetbe vezetett, ahol „elbeszélték, mit mondtak nekik a főpapok és a vének. Ahogy ezt meghallották, egy szívvel-lélekkel felemelték szavukat Istenhez...”.

– Pétert Heródes börtönbe záratta (Csel 12,1-19), de az Úr angyala éjjel kihozta őt onnan, Péter pedig azonnal elment oda, „ahol sokan összegyűltek és imádkoztak”.

A két példa is mutatja, hogy a hívő testvérek, amikor tehették, összejöttek, és együtt álltak az Úr elé.

Jézus külön ígéretet fűzött az egységben lévők imádságaihoz: „Ismét mondom nektek, hogy ha ketten közületek egyetértenek a földön bármely dolog felől, amit csak kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,19-20).

Az első lényeges kérdés: Van-e legalább egy olyan lelki testvéred, akivel együtt szoktál imádkozni, akivel közös a látásotok a lényeges dolgokban? A második pedig ez: Vannak-e lelki testvéreid, akikkel rendszeresen találkozol, hogy az Úr elé terjesszék hálaadásokat és könyörgéseket?

Keressünk imádkozó társakat! Legyünk azonban tisztában azzal, hogy nem könnyű többekkel együtt imádkozni, mert ennek sok akadálya van. Valaki szerint az imaközösségekben résztvevőket tanítani kell a közös imádságra, hogy szívvel-lélekkel élhessék meg a közös könyörgést, és szívből is, tudatosan is áment mondhassanak az elhangzottakra.

Az egyéni imádságban Urunkhoz kell igazodnunk, a közösségi imádságban

egymáshoz is. A közösségekben elmondott imádságoknak tehát lényeges követelményei vannak.

1) Senki se imádkozzék hosszan! A közös imádságban teret engedünk a másik embernek is. Hosszabb mondanókat egyéni csendességünkre tartogassuk. Nem az kedves Isten előtt, ha hosszasan fejtegetjük gondolatainkat, hanem ha egyszerűen és őszintén, a többiekre is tekintettel imádkozunk. Imádságunk az Úrnak szól, és nem a többiekhez intézett beszéd, ezért ne soroljuk el témáink körülményeit, ne világosítsuk fel Istent az események részleteiről, mintha tájékoztatni kívánnánk őt ezekről. Nincs szüksége a megoldások felsorolására sem. „Mert ki ismerte meg az Úr értelmét, vagy ki lett neki tanácsadója?” (Rm 11,34) Egyes imakörök bevett gyakorlata, hogy már az első személy hosszasan sorolja a témákat, a második ugyanezeket megismétli, majd hasonlóan a többiek is. Ez az együttlét nem imaközösség.

2) Számtalan imaóra az időhiány miatt nem töltheti be szerepét, mivel a résztvevők hosszadalmasan és igen részletesen sorolják, hogy miért szeretnének majd imádkozni, ezzel elfecsérelik az imádság idejét. Ezeken, a megbeszéléssé módosult együttléteken hiányzik az alkalomhoz méltó fegyelmezettség.

3) Van, amikor a résztvevők úgy érkeznek az imaórára, hogy a többiek iránti neheztelés, vádaskodás fészket rakott a szívükbe. Ez megrontja a Szentlélektől való egységet. Őket emlékeztetni kell Isten Igéjének felszólítására, aki az engedni nem tudót így figyelmezteti: „... minden adósságodat elengedtem... Nem kellett volna neked is könyörölnöd szolgatársadon, ahogy én is könyörültem rajtad?” (Mt 18,32-33).

4) Általános jelenség az imaalkalmakon, hogy egyesek, tekintet nélkül a többiekre, a megadott témákra, célokra, sorolják sajátos és személyes kéréseiket. Talán éppen akkor, amikor hálaadásra gyülekeztek össze a testvérek, vagy a gyülekezet, a közösség számára lényeges szolgálatra készülnek, esetleg bizonyos személy(ek)ért könyörögnek, akkor ők kicsinyes üzleti ügyeiket, rendezetlen életükből fakadó problémáikat öntik a testvérek nyakába.

Jellegzetes probléma a figyelmetlenség-ből adódó ismétlődés gyakorlata is. Az ilyen együttlétek az önző emberekről álltanak ki bizonyítványt, akik képtelenek kiszakadni önmaguk kicsinyes érékköréből. A közös imádságban tehát mindig a közös érdek dominál.

5) Az imahetek programja legtöbbször az ígértetésre koncentrál, amit a lelkes imádsága követ. Ha az imaközösség a helyesen választott bibliai rész felolvasásával kezdődik, az mindig lehetőség a Lélek számára, hogy a gondolkodást az isteni hullámhosszra hangolja. Az ehhez kapcsolt hosszas fejtegetés viszont akadályozhatja a célt, a közös imádságot. Amikor a résztvevők már az órájukat figyelik, akkor tényleg csak egy záró imádságra marad idő. Súlyosbítja a helyzetet, hogy a nyilvános egyházi imahéten a névleges egyháztagoktól nem is várható el a hangos imádság, de a hívő emberek megszólalását is nehezíti a „kívül valók” jelenléte.

Sorolhatnánk még az imaközösség gyakorlati nehézségeit: az oda nem illő imádságok okozta feszültséget, a Szentírás mérlegén súlytalanak bizonyuló, imádság címén elhangzó teologizálást, az imaközösségek felelősségének alkalmatlanságából fakadó szétesettséget...

Mindezek ellenére az a reménységünk, hogy „a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, amint kellene, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászadásokkal” (Rm 8,26).

Ez az ige természetesen nem arra sarkall bennünket, hogy ne is próbálkozzunk a méltó magatartás, szép rend és gyakorlat megteremtésével. Hiszen mindezek kedves dolgok Isten előtt, ezért törekedni kell arra, hogy

- legyen az imaközösségnek arra alkalmas vezetője, aki nem engedi parttalanná válni az imádságokat;
- aki imádkozik, az röviden és hangosan tege, és törekedjen a lényeges elemekre, hiszen a marokba elszuttogott szavakra nem lehet tudatos áment mondani az imatársaknak;
- tisztelje mindenki azzal is a másikat, hogy a megadott rendet megtartva nem kalandozik a témák között, ezzel lehetőséget ad arra, hogy más is csat-

- lakozhasson az előtte elhangzó imádsághoz;
- d) egy bizonyos létszám elérésénél több csoportra kell osztani a jelenlévőket, így a bátortalanabbak is lehetőséget kapnak a megszólalásra;
- e) az imatémákat sokszorosított papíron kézbe lehet adni, ez segíti a közös gondolkodást;
- f) a résztvevőket mindig emlékeztessük arra, hogy a hívő emberek fontos feladata szóban is dicsőíteni Istent. Nem

feledkezhetnek meg tehát a hálaadásról, de helye van az imádságban a bűnbánatnak, majd a kérések, könyörgések zárhatják a sort. Ha az alkalom vezetője a szép rendet fenntartja, az mindig Isten dicsőségét szolgálja.

Péter és János apostol története (a fogásból kiszabadulva felkeresték a testvéri közösséget, ahol „egy szívvel-lélekkel felemelték szavukat Istenhez”, magasztalva és dicsőítve őt, akié a hatalom, és bátorságot kértek az ige további hirde-

téséhez) áldásokkal bíztat bennünket is, hiszen „Miután könyörögtek, megrendült az a hely, ahol összejöttek, és beteltek mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten igéjét bátran hirdették” (Csel 4,31).

A 133. Zsoltár is az imaközösség gyakorlóit kecsgetti ilyen szavakkal: „Íme, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor a testvérek egységben együtt laknak!... Csak oda küld áldást az Úr és életet örökre!”

Benedek Csilla / Pécel

AZ IMAÉLET MEGÚJULÁSA

Az imádság a legnagyobb kiváltságunk itt, a földön, csodálatos kegyelmi ajándék. Isten az imádságot jelölte ki, mint a legmeghittebb, legünnepélyesebb együttlételet közte és az ember között.

Imádkozáskor Isten előtt feltárjuk gondolatainkat; a menny és a föld találkozik egymással.

Jézus Krisztus három cselekedetre adott parancsot: „Imádkozzatok!”, „Ezt cselekedjétek!”, „Menjete el!”. Az első nélkül alig van értelme a másik kettőnek. Amikor imádkozunk, Isten cselekszik. Jézus Krisztus felhatalmaz minket az imádságra, amelynek legfőbb célja Isten megismerése. Az imádság a lelki élet energiaforrása; az a vezeték, amelyen keresztül a mennyei erők eljutnak hozzánk. Az erő Jézus Krisztusban van, aki az embert bevonja munkájába. Az Ószövetségben csak kevés embert, általában prófétákat használt fel Isten arra a feladatra, hogy imádságaik nyomán sokak számára megtapasztalhatóvá váljon Isten cselekedete. Pünkösöd óta a Szentlélek által minden hívőnek rendelkezésére áll az imádkozás lehetősége, amellyel Isten erejét hívhatja segítségül. Az ember imádsága azonban csak eszköz, amit Isten felhasználhat aktuális tervéhez.

A legerőtlenebb ember is tud imádkozni. Ehhez nem kell erő, csak akarat. Szívből és igazán a tehetetlenség idején tudunk imádkozni. Hit nélkül nincs imádság. A hittel párosult tehetetlenségből azonban imádság fakad. Amikor tehetetlenségünkben Jézus Krisztushoz fordulunk – ahogyan tették ezt a tanítványok is –, ez a hit. „Uram, ments meg minket, mert elveszünk!” (Mt 8,25).

„Uram, tarts meg engem!” (Mt 14,30). Jézus Krisztus imádságra hívott, buzdított, bátorított, sőt parancsolta is azt (Mt 7,7; Jn 15,7; 1Thessz 5,17; Fil 4,6). A legnagyobb szomorúságot az imádság elhanyagolásával okozzuk Urunknak. Isten országában az imádkozás a legfontosabb munka, de a Sátán mindent megtesz annak érdekében, hogy megakadályozzon bennünket ebben.

FÜLE LAJOS

KI AKADÁLYOZHAT MEG?

Értem, miattam és helyettem keresztjén nem hiába vérzett.
Ki akadályozhat meg abban,
hogy ezután Jézusnak éljek?

Isten gyermekeinek a Jézus Krisztus nevében elmondott imádságát hallgatja meg: „amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja nektek” (Jn 16,23). Jézus Krisztus a Jn 14-16. fejezetekben hétszer ígéri meg, hogy amit az ő nevében kérünk az Atyától, azt megkapjuk.

Mit jelent az ő nevében kérni? Aki nem hisz Jézus Krisztus golgotai áldozatában, az nem kérhet az ő nevében. Az ő nevében olyan dolgot kérünk, ami az ő akaratával megegyezik. Ha igazán szeretjük őt, akkor sohasem kérünk olyat, amit ő nem akar, mert ártalmunkra lenne. De akarata szerint csak akkor tudunk kérni, ha ismerjük őt. A Szentlélek siet segítségünkre abban, hogy imádságainkat Istennek tetsző módon tudjuk kifejezni.

Mindent, amit kérünk, az Atya dicsőségére kell fordítanunk. Sokszor nem

merünk annyit kérni, amennyit ő adni akar.

Jó, ha imádságainkban meghatározott sorrendet állítunk fel. Fohászzkodásunkat mindig dicsőítéssel és hálaadással kezdjük, ahogyan Jézus Krisztus is tette (Mt 11,25). A hálaadás boldoggá tesz bennünket, mert minél jobban szeretjük és értékeljük az Urat, annál szívesebben gyakoroljuk a hálaadást (Ef 5,20). Hálát adhatunk a jó és rossz körülményekért is, mert „akik Istent szeretik, minden javukra van” (Rm 8,28).

Imádságunk elején azért kell Istent dicsőíteni – szavakban kifejezni tulajdonságait –, hogy azok az ő nagyságának és hatalmának tudatára ébresszenek (Lk 1,46-47; Zsolt 103,3-4). A dicsőítés megnyitja a menny kapuját, hogy közeledhessünk Istenhez. Pál is arra tanít, hogy „Mindenkor örüljétek!”, és csak ezután teszi hozzá, hogy „Szüntelen imádkozzatok!” (2Thessz 5,16-17).

Az Efézusi levél első részében háromszor olvassuk, hogy Isten azért választott fiaivá bennünket a világ teremtése előtt, hogy kegyelme dicsőségének magasztalására legyünk (Ef 1,6.12.14.). A magasztalás azt jelenti, hogy sok jót mondunk valakiről. Hogyan tudjuk ezt megtenni? Úgy, ha már megtapasztaltuk hatalmát, irgalmát, jóságát és szeretetét. Mit jelent ez a gyakorlatban? Azt, hogy igénybe vesszük a Jézus Krisztus által felkínált lehetőségeket: „amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban” (Jn 14,13).

A meghallgatott imádságon keresztül tudja Isten megdicsőíteni magát a hitetlen világ előtt. Így volt ez Dávid és

Góliát esetében, valamint Dániel történetében is (1Sám 17,46; Dán 6,26).

A Bibliában nagyon sok példát olvashatunk meghallgatott imádságokról (Anna, Dávid, Illés, Ezékiás, Jónás stb.). Minden bibliai alak Istent dicsőítette.

Aki a földön nem tanulja meg Istent dicsőíteni, nem tud a mennyei karba bekapcsolódni.

Amikor Isten akarata szerint imádkozunk, örömmel teljesíti kérésünket: „hallottam imádságodat, láttam könnyeidet” (Ézs 38,5).

Nem kapunk választ imáinkra; ha önzésből kérünk (Jak 4,3); ha hiányzik a hitünk (Mt 21,22; Jak 5,15); ha megvalhatatlan bűnünk van (Ézs 1,15-16); ha ítélező szívűek vagyunk (1Jn 3,20-22; Péld 21,13). Néha azért várakoztat bennünket az Úr, hogy jobban értékeljük szeretetét.

Isten azért enged meg emberileg meg-

oldhatatlannak, elviselhetetlennek tűnő nehezeket az életünkben, hogy eljuttasson a tehetetlenség állapotába. Amikor már emberileg nincs megoldás, akkor végső kétségbeesésünkben hozzá kiáltunk. Így tanít meg bennünket imádkozni: ekkor már elhiszük, hogy rajtunk csak ő tud segíteni.

Az ószövetségi emberek életében is imaiskolák voltak a próbatételek (2Móz 3,7). Így történt ez Manasséval (2Krón 33,12-13) és Nabukodonozorral is (Dán 4,34). De így volt ez az én életemben is. Munkatársainknak, ismerőseinknek tudniuk kell, hogy mi bensőséges kapcsolatban vagyunk az Úrral. Mózesről is tudta a nép, hogy istenfélő, azért kérték, hogy imádkozzon értük (4Móz 21,7; 5Móz 9,18-20).

A körülöttünk zajló események miatt egyre több ember fog rájönni arra, hogy rajtuk csak Isten segíthet. Ha valaha

szükségünk volt imaéletünk megújulására, akkor most ez az idő elérkezett. Minden ébredés imádság gyümölcseként indult. A lelki szolgálat eredménye az imádkozástól is függ. Minden megtért ember a Szentlélek munkájának gyümölcse, felelet valamelyik hívő imájára. Országunk, népünk elérkezett a tehetetlenség határához, ahol az emberi erő kevés a probléma megoldásához. Vegyük igénybe a mennyei telefonszámot: Zsolt 50,15, és hívjuk segítségül Jézus Krisztust, aki felhatalmazott erre, és megígérte segítségét!

Hiszem, hogy 1000 éves történelmünk során sokszor igénybe vették őseink is ezt a lehetőséget. Élünk mi is, ma élő hívők ezzel a kiváltsággal! Hadd tudja meg ez a hitetlen világ, hogy kicsoda a mi Urunk! Hadd csodálkozzanak rá az ő győzelmes jobbjának hatalmára!

Némethné Csiszár Márta / Nyékládháza

ZÜRICH REFORMÁTORA: ZWINGLI ULRİK

A 15. század második felében a római katolikus egyház hatalma és tekintélye erősen megingott. Bár III. Ince pápa 1215. április 19-én még ezekkel a szavakkal nyitotta meg a lateráni zsinatot: „Az Úr Péternek nemcsak az egyházat, hanem az egész világot kormányzása alá adta”, a folytonos politikai hatalomra való törekvés, a népek kizsákmányolása ekkorra már jócskán aláásta a pápai trón iránti vallásos tiszteletet. A középkori keresztyén világ- és életnézetnek közben kemény ellenfele is támadt, mégpedig a reneszánszban, amelyet a tudomány és az irodalom oldaláról leginkább humanizmusként szoktak emlegetni. Eszmevilágában a dogmatikus merevség ellenhatásaként az ókor filozófijához tért vissza, az egyén kibontakozását tartotta elsődlegesnek. Követői külsőleg ugyan nem szakítottak az egyházzal, de belsőleg teljesen elidegenedtek tőle. Ennek az iránynak legnagyobb hatású képviselője a holland Rotterdami Erasmus, más nevén Desiderius Erasmus Rot(h)erodamus volt, aki a későbbi reformátorokra is nagy hatást gyakorolt: a humanizmus tudományossága a reformáció egyik legerősebb gyövege lett.

Mivel a katolikus egyház beígért reformjai sorra elmaradtak, Róma egyre inkább a bűn fellegvára lett, az egyszerű nép körében megnőtt az elkeseredés – és a felgyülemlett indulatok végül több országban is (Németország, Svájc, Olaszország) fegyveres lázadásba torkolltak. A felkeléseket sok helyütt leverték, viszont elindult egy folyamat, amelyet már nem lehetett megállítani. Ez az út pedig a reformációhoz vezetett.

A reformáció hívei először Németországban értek el sikereket, de hamarosan Svájcban is egyre nagyobb befolyásra tettek szert. Érdekes, hogy a helvét irányú reformáció két ágon indult el: az egyik Zürichben, amely Zwingli Ulrik (Huldrych Zwingli) nevéhez fűződött, a másik Genfben, amit viszont Kálvin János neve fémjelzett.

Zwingli a német nyelvű svájciak reformátora volt. A Boden-tótól délre, Wildhausban született 1484. január 1-jén. Bernben kezdte tanulmányait, Bécsben folytatta filozófiával, és Bázelen fejezte be teológiával. Tanárai között olyan neves humanisták voltak, mint Erasmus, vagy Wittenbach Tamás.

1506-ban szentelték lelkésszé, tíz évig Glarus papja volt. Később udvari kápláni címet is kapott. 1516 és 1518 között Maria Einsiedelnben vállalt állást, 1519-től pedig a zürichi főtemplom, a Grossmünster vezető lelkésze lett. Itt szolgált élete végéig.

1522-ben, 38 évesen kötött házasságot Reinhardt Annával, egy Lombardiában elesett katona özvegyével. Annának első házasságából három gyermeke volt, közös házasságukból további négy gyermek született.

A következő esztendőben a pápa eretneknek nyilvánította. A zürichi városi főtanács nyilvános vitát hirdetett Zwingli és ellenfelei között, ahol végül a reformáció tanai teljes győzelmet arattak. A templomokból eltávolították a képeket, szobrokat és oltárokat. A misét eltörölték és helyette az úrvacsorát fatányérokra és fakupákból két szín alatt szolgáltatták ki. Zwingli ekkor már szoros kapcsolatban állt Martin Bucer strassburgi lelkésszel, 1529-ben pedig néhány hitelvi kérdésben megegyezés született közöttük és Luther Márton, valamint Melancthon Fülöp között is. Tanítása

nagyjából megegyezett Lutherével, csupán néhány pontban akadt közöttük eltérés. Leginkább az úrvacsorai tanuk különbözött egymástól, de másként vélekedtek a szertartásokat és az egyház-kormányzatot illetően is.

Zwingli kiküszöbölt az egyházból minden külsőséget, kezdetben még az orgonát is, az egyház legfőbb kormányzó hatóságaként pedig a nép szabad választása folytán létrejött világi hatóságot ismerte el. Prédikációi hatására a reformáció ügye nemcsak Zürichben, de Bernben, sőt néhány gazdagabb és műveltebb német kantonban is nagy lendületet vett. Ugyanakkor az öt „öskanton” (Schwyz, Zug, Luzern, Uri, Unterwalden), amely inkább a papok és szerzetesek befolyása alatt állt, határozottan ellenezett minden újítást. Az ellentétek már 1529-ben majdnem háborút idéztek elő, de ekkor még megelőzték az összeütközést. 1531. október 11-én azonban kitört a háború a katolikus és a reformokat támogató kantonok között. A kappeli csatában a katolikusok győztek, maga Zwingli is elesett a csataterén. Holttestét másnap felnegyelték, máglyán megégették, porait szélnek eresztették. A reformáció általa megindított svájci térhódítása ennek ellenére nem torpant meg. Munkáját az örökébe lépő Bullinger Henrik folytatta.

Tanításának lényegét kifejtő dogmatikai írásai szerint Zwingli a hitet a Szentlélek belső adományának tekintette,

amelynek birtoklását és megőrzését olyan külső eszközök, mint a Szentírás vagy az úrvacsora, csak kívülről támogatják. Szerinte a Szentlélek kiválasztottai alkotják a láthatatlan egyházat, amelynek a látható, gyülekezetként működő közösség csak külső jele, de nem a lényege. A szigorú predestinációt hirdette, teljes egészében tagadta az emberi akarat szabadságát. Egyházatanában puritán, civil egyházat kívánt teremteni, amely elválaszthatatlan az állami, a társadalmi közösségtől, feladatai pedig a morális és szociális gondoskodásra is kiterjednek. Halálát követően nézetei beolvadtak a reformáció genfi ágának Kálvin és Bullinger által kidolgozott, továbbépített rendszerébe.

Zwingli igehirdetőként az első olyan prédikátor volt, aki szabadon választott ige alapján hirdette az evangéliumot, a kötelező perikópa helyett. Ez református hagyománnyá lett, mert később Kálvin is átvette. Nagyhatású prédikációi azt eredményezték, hogy felvirágozott a zürichi gyülekezet élete, a városi nép közerkölcse pedig megtisztult. Eltiltották a szerencsejátékokat, büntették a nyilvános káromkodást, este kilenc órakor pedig be kellett zárni minden mulatóhelyet.

Főbb művei voltak: *Commentarius de vera et falsa religione* (Zürich, 1525), *Amica Exegesis* (Zürich, 1527), *Fidei ratio* (Zürich, 1530), *Sermonis de providentia Dei* (Zürich, 1530), *Christianae*

fidei brevis et clara expositio ad regem christianum (Zürich, 1531). Magyar nyelven: *Commentarius*, avagy az igaz és a hamis vallás magyarázata (Budapest, 1999).

Zwingli rendkívüli hatással volt a reformáció magyarországi képviselőire is. Közülük leginkább Gryneus Simon neve említhető, aki 1524-ig Budán tevékenykedett, de követőinek listáján ott találjuk Dévai Bíró Mátyást, Fejértói Jánost, Méliusz Juhász Pétert, Huszár Gált, Szegedi Kis Istvánt, sőt Honterust is. Ismert egyháztörténészünk, Révész Imre viszont egyedül Kálmáncsehi Sánta Márton esetében állapítja meg, hogy „kétségtelen az erős zwingliánizmusa, ami szertartási radikalizmusában, a sákramentumok jelképi jellegének nyomatókos hangsúlyozásában, predestinációs hitében és determinizmusában állhatott”.

A nagy svájci reformátor életéről magyar nyelven több könyvben és tanulmányban is olvashatunk. Legismertebb kötetek: Erdős József: *Zwingli Ulrik élete és reformatori működése főbb vonásokban* (Debrecen, 1884), Zsírka László: *Zwingli Ulrik élete és munkássága* (Debrecen, 1992), valamint Ulrich Gäbler: *Huldrych Zwingli – Bevezetés életébe és munkásságába* (Budapest, 2008), amely a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadójának gondozásában jelent meg a közelmúltban.

Margit István / Pécel

HÍREK – KÖZLEMÉNYEK

KERESZTYÉN KARÁCSONYI KÖNYVVÁSÁR

lesz 2012. december 7-én és 8-án
a Lónyay utcai Református Gimnáziumban
(1092 Budapest, Kinizsi u. 1-7.)
– pénteken 14 órától 20 óráig,
– szombaton 9 órától 17 óráig.

Megközelíthető a 15-ös autóbusszal,
vagy a 83-as trolival.

Könyvek, folyóiratok, hanghordozók akciós áron kaphatók.
Keresse a vásáron az Ébredés Alapítvány kiadványait!

*

„TÖBB ÉVTIZEDES ÁLDOZATOS lelkipásztori munkája, közéleti tevékenysége, példaértékű életútja elismeréseként” a Magyar Érdemrend középkeresztje a csillaggal (polgári tagozat) kitüntetést kapta dr. Sípos Ete Álmos ny. lelkipásztor, a Biblia Szövetség főtájkára. A kitüntetést 2012. augusztus 20-án

az ország közjogi méltóságai jelenlétében dr. Áder János köztestvérségi elnök a Parlamentben adta át. A BSZ tagságát örömmel tölti el, hogy hazánkban van becsülete azoknak a törekvéseknek, amelyek a nemzet felemelkedését az Ige örökérvényűségének hangsúlyozásával, a Jézus Krisztusban megjelent evangélium terjesztésével igyekeznek előmozdítani. ■

*

Halottaink:

✠ **Fülöp Sándorné** (1936) Eger,

✠ **Péter Béláné** (1924) Budapest.

Kedves szövetségi tagok halálhíreről értesültünk az elmúlt időszakban. Kívánjuk, hogy Urunk vigasztalását tapasztalhas-
sák meg a gyászoló családok, a gyülekezeti és szövetségi tagok, és reménységgel tekintsenek a feltámadás ígéreteré, amit a tegnap, ma és mindörökké változatlan Jézus Krisztus adott a benne bízóknak! ■

MEGHÍVÓ

2012. november 3-ára, a Miskolc, Ref. Egyházkerületi Székházban és
2012. november 17-ére, a Budapest–Pasaréti Ref. Gyül. templomában

10.00 órakor kezdődő Biblia szövetségi csendesnapra

Tervezett program: **Add tovább!**

1. Aki mindenét odaadta (Fil 2,6-8)
2. Te mit adsz vissza Neki? (Mt 22,37)
3. Te mit adsz tovább másoknak? (Mt 16,15)

Ebédzünet

4. Hogyan adjuk tovább? (Kol 2,13-16)
5. A lelki gazdagság titka (Gal 6,7-10)

Szeretettel várják az érdeklődőket a Szervezők!

FONTOS KÉRDÉSEK

A Biblia Szövetség Fontos kérdések előadásorozata:

– november 11.: **Meddig nevezhető egyházunk**

reformátusnak? (Dr. Sípos Ete Álmos)

– december 9.: **Az úrvacsora és a miseáldozat ugyanaz?**

(Cs. Nagy János)

Az előadás 17 órakor kezdődik a Budapest, Nagyváradi téri ref. templomban (VIII. ker. Üllői út 90.), amit beszélgetés követ. Mindenkit szeretettel várnak a szervezők!

LELKI KONFERENCIA

Berekfürdő, 2012. november 19-23.

A Biblia Szövetség „AZ EGYETLEN VIGASZTALÁS” (HK. 1. kérdés-felelete alapján) címmel lelki konferenciát rendez, amelyre szeretettel hívogat.

A konferencia vezetője: Zila Péter,

szolgatársai: Sípos Ajtony Levente és Vincze András.

Jelentkezés: *Biblia Szövetség 2119 Pécel, Kálvin tér 2/B,*

vagy *bsz@bibliaszov.hu,* vagy (+36) 28/452-334.

Szeretettel várjuk az érdeklődőket!

BIBLIAISKOLAI TANFOLYAM

(2012. szeptember-december)

BÉKÉS MEGYE (VÁLTOZÓ HELYSZÍNNEL):

Szervező: Pentaller Attila, tel.: 06-20/549-5457

nov. 17. (18. r.) Etika I.

DEBRECEN:

Szervező: Szegedi Kálmánné, tel.: 06-30/618-0633

nov. 24. (19. r.) - Etika II.

MISKOLC:

Szervező: Tima László, tel.: 06-20/588-9808

dec. 1. (12. r.) B. teol. II.

MÁTÉSZALKA:

Szervező: Dr. Makrai Tibor, tel.: 06-30/626-3145

dec. 1. (8. r.) Újsz. II.

SZÉKESFEHÉRVÁR: ÚJ TANFOLYAM!

Szervező: Somogyiné Gyüre Mária, tel.: 06-30/418-5349

nov. 24. (5. r.) Ósz. V.

A tanfolyamra mindig a megnevezett szervezőnél kell jelentkezni.

A tanfolyamokra a résztvevők bejárnak, és mindenki önellátó.

Folyóiratunk legközelebb 2012 decemberében jelenik meg. Lapzárta: 2012. november 1.

BUDAPESTI BIBLIAISKOLA

(2012. szeptember-december)

BUDAPEST – 2010-BEN INDULT ÉVFOLYAM:

nov. 17. (23. r.) Sz. ev. I. ❖ dec. 8. (24. r.) Sz. ev. II.

BUDAPEST – 2011-BEN INDULT ÉVFOLYAM:

nov. 17. (13. r.) Herm. I. ❖ dec. 8. (14. r.) Herm. II.

BUDAPEST – 2012-BEN INDULÓ ÚJ ÉVFOLYAM:

nov. 17. (3. r.) Ósz. ❖ dec. 8. (4. r.) Ósz.

BUDAPEST – 4. ÉVFOLYAM – PÉCELI HELYSZÍNNEL:

Egyháztörténelem: nov. 24. – dec. 8.

A budapesti bibliaiskola más, kihelyezett tanfolyamoktól

eltérő feltételekkel működik, ezért kérjük, hogy aki

ezen a tanfolyamon szeretné pótolni elmaradását,

az mindenképpen előzetesen egyeztessen

Csapkócs Bertalan bibliaiskolai munkatársunkkal!

(tel.: 06-30/757-1873, e-mail: info@bpbibliaiskola.hu)

30+ fiatalok őszi kirándulása a Pilisben (1-2-3);
őszi ifjúsági csendesnap Pécelen (4-5);
BSZ csendesnap – Debrecen (Mester u. ref. templom), résztvevők egy csoportja (9),
a szolgáltók közül: Sipos-Vizaknai Gergely, Bodnár Péter és Margit István (6-8)

Ifjúsági szolgálok képzése (Hírek, beszámolók)

Augusztusban Gályatetőn gyűlt össze öt napra egy fiatalokból álló lelkes csapat, hogy az immár hagyományos ifjúsági szolgálok továbbképzésén vegyen részt. A helyszín a kb. 1000 méter magasan, gyönyörű környezetben fekvő református üdülő és konferencia-központ volt.

PROGRAMOK

OKT 14. (vasárnap) 14:30 - 17:00
Mátészalkai délután

OKT 14. (vasárnap) 17:00 - 18:30
Istendiosítás – hangerővel? (FK)

OKT 20. (szombat) 10:00 - 15:00
Békési körzet csendesnapja

NOV 04. (vasárnap) - nov. 09. (péntek)
Keresztyén orvos-konferencia

[Teljes naptár](#)[Éves programterv](#)

[Főoldal](#) [Aktuális](#) [Hírek, beszámolók](#) [Megújult a BSz honlapja!](#)

WEBÁRUHÁZ

[Kiadványok](#)[Rendelés menete](#)[Vásárlási információk](#)

10/09
2012

Megújult a BSz honlapja!

Írta: Baksai-Szabó Kristóf

Kedves Látogatók!

Örömmel tudatjuk, hogy 2012. október 9-től megújult formával és bővített tartalommal jelentkezik a Biblia Szövetség weboldala. Igyekezünk egy letisztult és könnyebben

FRISS HOZZÁSZÓLÁSOK

Villát a kézbe!

Élő! Erika 2012.09.17. 13:09:

Nem mintha nekem mindig mindenhez hozzá kellene szólnom, de ez a történet, amelyet...

Kedves Olvasóink!

Örömmel tudatjuk, hogy 2012. október 9-től megújult formával és bővített tartalommal jelentkezik a Biblia Szövetség weboldala. Igyekezünk egy letisztult és könnyebben kezelhető internetes felületet alkotni. Ennek érdekében a Főoldalról rögtön elérhető az összes fontosabb tartalom, úgymint

- program-meghívók
- beszámolók csendesnapokról/hetekről és más eseményekről
- film- és könyvismertető
- az Ébredés Alapítvány kiadványai
- a szöveges formában elérhető Fontos Kérdések előadások
- kiemelt cikkek az elmúlt évek Biblia és Gyülekezet számaiból

Cikkeinket kapcsolódó képekkel igyekezünk színesíteni, ill. hozzászólási és megosztási lehetőséget is biztosítunk. Az új honlappal egyidőben elindítottuk facebook-oldalunkat is a www.facebook.com/bibliaszov címen.

Természetesen még előfordulhatnak esztétikai és egyéb hibák az új oldalon, ezekről szívesen fogadunk visszajelzést a webmester@bibliaszov.hu címen.

Jó böngészést kíván a weboldalt fejlesztő csapat!

Baksai-Szabó Kristóf, Mikolicz Ákos, Weberné Zsikai Mária, Horváth Mária, Dr. Mikolicz Gyula és a Gedeon Bt.

A Biblia és Gyülekezet című folyóiratra a 11742331-20003610 számlaszámon vagy postai utalványon lehet előfizetni
Az előfizetési díj 2012-ben: belföldre: 2.200,- Ft/év; (2.000,- Ft/pld. 10 pld. felett); külföldre: - európai országokba: 4.500,- Ft/év;
- egyéb országokba: 5.600,- Ft/év. Az előfizetés nélküli árus példány ára 350,- Ft. A folyóirat megjelenik negyedévenként.

A Biblia és Gyülekezet szerkesztősége és kiadóhivatala: a Biblia Szövetség címen

Kiadja a Biblia Szövetség megbízásából az Ébredés Alapítvány, felelős kiadó: Szabó László

Biblia Szövetség címe: H-2119 Pécel, Kálvin tér 2/B Telefon/fax: 06 (28) 452-334 Internet: www.bibliaszov.hu E-mail: bsz@bibliaszov.hu

felelős szerkesztő: dr. Sípós Ete Álmos; szerkesztő: dr. Mikolicz Gyula; tördelés: Horváth Mária

fotók: Előd Erika, Latinovits Ágota, Margit István, dr. M. Gy., Mikolicz András, Mikolicz Ákos, Szász L. Dóra; Vincze András

címlap: Őszi családi nap

(Kéziratokat nem őrünk meg, és nem küldünk vissza!)

Nyomtatás: M és M Goldprint Kft. 1107 Bp., Máza u. 3. – HU-ISSN 0866-2932